

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK 6

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska november–december 2008

4 V SREDIŠČU MLADI

Vlivati upanje

Janez Vodičar

10 NAŠ POGOVOR

Nagovoril me je don Boskov Sivec

akad. slik. Maša B. Mašuk

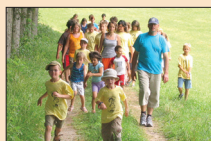
12 OČE IN UČITELJ

Človekove pravice

Pascual Chávez

16 STRAN MLADIH

Oratorij – 20 let na stoletje in pol debelo podlago

s. Majda Merzel, hmp

18 SVETLE ZVEZDE SALEZIJANSKE DRUŽINE

Marjeta,

mati don Boska
in salezijanske družine

22 MISIJONI

Misijonar Pavel Bernik

škof Jose Mukala

31 NAŠI VZORI – MOŽ, KI JE ŽIVEL SANJE

Še 22 lun

Ob zahtevah današnje mladine, ko se spominjamo preroškega sporočila don Boska, prijatelja mladih, ne moremo pozabiti, da postajajo zunaj, še bolj pa znotraj katerekoli vzgojne ustanove nepogrešljive »vzgojne prvine«, kot so osebni pogovor in srečanja; če jih pravilno uporabljamo, postajajo priložnost za pravo duhovno vodstvo. To je sv. Janez Bosko izpolnjeval posebno uspešno v službi zakramenta sprave. V tako razdrobljenem svetu, polnem nasprotujočih si miselnosti, je pravi vzgojni dar mlademu človeku ponuditi možnost, da spozna in izdela svoj življenjski program za iskanje zaklada lastnega poklica, od katerega bo odvisno, kako bo zastavil svoje življenje. Nepopolno bi bilo vzgojno delo tistega, ki bi mislil, da je dovolj, če zadosti upravičenim potrebam poklica, kulture in tudi dovoljene sprostitev, ne da bi njihovi notranjosti kot kvas predložil tiste cilje, ki jih je Kristus sam pokazal mladeniču v evangeliju in po katerih je tudi meril veselje večnega življenja in žalost sebične posesti (prim. Mt 19,21s.).

Vzgojitelj resnično ljubi in vzgaja mlade, ko jim govori o idealih življenja in jih spremlja pri težavnem vsakdanjem zorenju njihovih usmeritev.

Janez Pavel II., Juvenum Patris, 19.

RADODARNA JESEN

dr. ALOJZIJ SLAVKO SNOJ
inšpektor

Foto: M. Lamovšek

SALEZIJSKI VESTNIK
dvomesečnik
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 6 | skupna številka 556

Leto 2008 | letnik 81

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je

l. 1877 ustanovil sv. Janez

Bosko, v slovenskem jeziku

je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,

v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega
vestnika in za druge namene lahko
nakažete na račun, vpišete namen plačila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

S156 2420 0900 4141 717 sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTVA

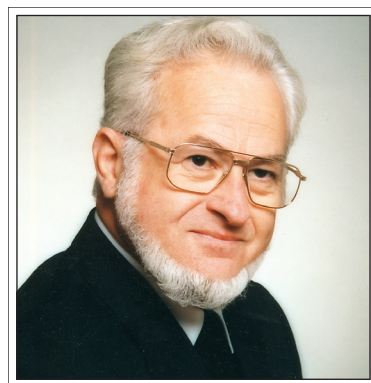
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljanatelefon: **01/42.73.028**e-pošta: **vestnik@salve.si**splet: **www.donbosko.si**

Smo v času pobiranja sadov, ujmam navkljub. Za salezijansko družino na Slovenskem je ta čas izredno rodovit. A prej kot seme, bilo je sonce, nas spominja neka pesem. »Še prej kot cvetje, imamo vejo, / še prej kot vejo imamo steblo, / še prej kot steblo imamo njivo, / še prej kot njivo imamo zemljo. / Še prej kot cvetje bilo je seme, / še prej kot seme bilo je sonce, / še prej kot sonce pa je ljubezen, / največja pa je ljubezen.« Ta je počelo rodovitnosti. To velja za vsako življenjsko zgodbo, pa tudi za zgodovino širokega salezijanskega gibanja, katerega poslanstvo uresničujemo v salezijanski družini.

Za nami so izjemno bogati počitniški meseci vzgojno-pastoralnega dela z mladimi, zdaj pa že tudi prvi meseci šolskega leta. Hčere Marije Pomočnice so zbrane na svojem vrhovnem zboru in so pred kratkim izvolile novo vodstvo ter vanj poklicale tudi našo nekdanjo inšpektoricco Miro Peče (28. oktobra). Sestra Mira, z iskrenimi čestitkami naj Vas spremljajo v Rim naše dobre želje in molitve.

V tej številki pa bomo prebirali tudi o nekaterih pomembnih obletnicah, ki so znamenje blagoslovljene rodovitnosti. Mineva 400 let, odkar je naš zavetnik sv. Frančišek Saleški, po katerem se imenujemo, napisal odmevno duhovno knjigo Filotejo. Dne 20. decembra se bomo spominjali stoletnice blagoslovitve svetišča na Rakovniku (1908), čeprav je še nekaj let čakalo na dograditev zvonikov. Tudi za rakovniško Marijo Pomočnico veljajo besede: Tu je moj dom, od tod moja slava! Rakovniška zbirka knjižic izhaja že 75 let; tudi to je spomina vredni jubilej. Dodajmo še, da obhajamo že 20-letnico oratorija, te izjemne salezijanske počitniške dejavnosti, ki je letos potekala v 250 župnijah in ki jo pripravlja več kot 4500 mladih prostovoljcev-animatorjev.

Res ni zadnji omembe vredni jubilej, da letos obhajamo že 10 letnico Glasbene šole Rakovnik. Skupina mož pridno zbira število »nadur«, s katerimi v starem župnišču pripravlja adaptacijo prostorov za potrebe glasbene šole. Hvala vam. Prepričan sem, da bomo z obilno Božjo pomočjo, ki nikoli ne umanjka, pa tudi s pomočjo radodarnosti dobrotnikov, ki nas vedno znova opogumlja, uspeli tudi s tem načrtom, namenjenim v blagor mladih. Dobrotnike salezijanskega poslanstva si upam znova spomniti, da morejo 0,5 odstotka od svoje letne dohodnine v obliki donacije nameniti v ta namen. Spoštovani dobrotniki! Ko se vam za to že vnaprej zahvaljujem, vam zagotavljam, da zaradi tega ne boste revnejši, tudi za 0,5 odstotka od svoje dohodnine ne, saj ta sredstva ne bi ostala na vašem računu, ampak na davčnem uradu. Gospod sam pa naj nagrajuje vašo širokosrčnost z nebeskimi darovi; to vam od srca želi

Vlivati upanje

BESEDILO: JANEZ VODIČAR; FOTO: DRAGO GAČNIK

Žal ni tako redko, da gremo za pogrebnim mladega človeka. Če drugače ne, se verjetno vsaj kdaj v novembrskih dneh sprehodimo po pokopališču. Verjetno se nam pogled vsaj enkrat ustavi na nagrobniku kakšnega mladega človeka. Če smo ga poznali, nam ni treba brati napisov, če ne, nam bolj kot ime dajo misliti letnice. Še posebej nas pretrese, ko zremo na grob, preobložen s svečami. Mnogi se ga spominjajo, mnogi žalujejo za njim. Ne objokujejo ga zaradi dejanj, saj ni mogel veliko storiti, prevzela jih je in tudi nas pretrese mladost.

Težak je korak, ki nas vodi stran od groba mladega človeka, težka je misel in še težje vprašanje Bogu, čemu je treba tako mladim umirati. Kolikokrat smo slišali starejše ljudi, ki so tarnali, kako bi bilo bolje, če bi oni umrli namesto mladega človeka. A kakor novembrski noči in jesenski otožnosti tako tudi smrti ne moremo ukazovati. Pride in ne izbira.

Takih mračnih misli ob poti s pokopališča nam niti velika množica ljudi niti gost promet ne more prepoditi. Pred oči nam prihajajo mladi iz naše okolice, ki jih več ni. »Kaj vse bi lahko še storili. Vse življenje so imeli pred sabo, toliko so njihovi bližnji upali vanje,« nam skačejo misli iz otopelosti in prizadetosti v rahel občutek o nepravilnosti. Saj je vsak grob boleč, grob mladega človeka je pa še toliko bolj grob. V njem počiva toliko neizpolnjenih pričakovanj, toliko možnosti, toliko življenja, da bi bilo bolje zaviti daleč naokoli. Izogniti se vsaj spominu, razmišljanju o tem, če se že ne moremo sami smrti.

Kolikokrat to zares storimo, mnogi kar vsak dan. Da ne bo kdo mislil, da komu pripisujem, da se boji pokopališča, spomina na mrtve ali vsega, kar nas sili v spoznanje, da smo krhki in minljivi. Še zdaleč ne gre za grobove, ki jih v novembrskih dneh krasijo vsemogoče oblike plastične svetlobe. Gre za žive grobove,

mimo katerih hodimo dan za dnevom. Prav tako mlade, prav tako z obilico možnosti, z neuresničeno prihodnostjo, brez upanja in sanj. Včasih je dovolj, da pogledamo skozi okno. Že zjutraj mladi s steklenico v roki kopljejo grob svoji prihodnosti. Rahel vzdih in že smo mimo preranega groba. Živi grobovi hodijo mimo nas, njihovo življenje je le trenutek, ko zmorejo zadovoljiti potrebe vsakodnevnega odmerka. Da o teh, ki na cesti v svoji mladostni neizkušenosti silijo v prerani grob, ne govorimo. Dolga procesija obupanih in brezvoljnih, sitih življenja, preden so sploh začeli živeti, hodi mimo nas. Beremo nagrobnike, prižigamo sveče in iščemo uteho ob prežgodaj umrlem. Ob nepregledni množici živih mrličev pa le zavzdihnemo, morda celo obsojamo. Morda bi bilo bolje, da bi ponesli prižgano svečo pred mladostnika, ki je dobil življenje v dar, a ga noče živeti. In ne tiste plastične za nekaj centov, temveč svojo luč, luč radosti in upanja.

Ko bomo spet na poti na pokopališče, ko bomo začudeni gledali na obložene grobove s kičem poceni razsvetljave in zaprepadeni uzrli letnice na nagrobni plošči, pohitimo v življenje. Toliko jih je, ki so na isti poti, nepokopani mrtveci hodijo naokoli. Mi še lahko gremo v življenje, še lahko kaj storimo, ti, ki počivajo v preranem grobu, tega ne morejo. Lahko pa nas spomnijo, da življenje ni dano, da ga obžalujemo, ampak živimo. Ne bežimo pred živimi mrličmi. Res ne smemo živeti življenja namesto drugih, lahko pa jim ga obogatimo. Še posebej starejši, ko s sijem odrešenosti vlivate poguma tem, ki jih je strah stopiti na življenjsko pot. S tem da sprejmemo vse kot dar, bomo kot Kristus pred grobom prijatelja Lazarja. Mrtve bomo klicali v življenje. Kaj je vendar več: objokovati to, kar se ne da spremeniti, ali vlivati poguma in upanja, da bi nam ne bilo treba prevečkrat brati žalostnih napisov na mogočnih grobovih? ■

Foto: arhiv SMP

Maša v "kraljestvu Zlatoroga"

Foto: arhiv Don Boskov center Celje

Pri blagoslovu prostorov vrtca v Celju so sodelovali tudi otroci

PLANINA USKOVNICA SKUPAJ ZA SKUPNOST

Kot vsako leto zadnjih 23 let se je tudi letos poleti po poključki planoti malo nad planino Uskovnica razlegal smeh. V okrilju gorenjskih gozdov stoji kočica, kjer salezijanca Jože Vidic in Marko Košnik vodita tečaje za mlade župnijske sodelavce.

Na Uskovnici se zbiramo mladi—od konca osnovne šole pa do konca študija. Letos smo se ustavili ob temi Skupaj za skupnost.

Med nas so dobrodušno prišli ljudje z močno izkušnjo skupnosti in jo delili z nami. Tako smo gostili nadškofa msgr. Alojza Urana in škofa msgr. Metoda Piriha, tri duhovnike - Marka Čižmana, Jožeta Vidica in Igorja Dolinška, ki so spregovorili o izkušnji župnije, o skupinah, ki v njej delujejo, in vključenosti mladih v župnije. Obiskala nas je tudi s. Mojca Šimenc in z vso radostjo svoje poklicanosti v redovno službo

marsikoga prepričala v skrivnostnost in lepoto svojega poklica ter spregovorila o poslanstvu in pričevanju redovne skupnosti.

Naše enotedensko druženje oblikuje tako pomoč pri hišnih opravilih, kot je npr. pomivanje posode, ki se dostikrat konča še z obilnimi vodnimi vragolijami, jutranja intonacija dneva, ki nas uglaši in pripravi na nov dan, skupne maše, pri katerih vsi sodelujemo, celodnevni izlet v hribe, petkovo spokorno bogoslužje, spoved in adoracija, ki se je mnogi veselimo že ves teden, pa tudi proste ure popoldneva, ki jih preživimo ob nogometu, pisanju pisem prijateljem in so namenjene našemu spoznavanju.

Srednješolci radi ponavljajo, da hodijo gor spoznavat nove prijatelje, to so trenutki, ko najbolj začutijo Božjo bližino. Nekoliko starejše nas navdušijo bolj doživljata bogoslužja, skrbno izbrana predavanja, ki velikokrat burijo naše

duhove, saj redko komu damo prav, in prav tista ura puščave na dan, ki si jo lahko vzamemo zase in svoja razmišljanja.

Mladi se radi vračamo v gorski raj. Mali šotorček, v katerem je ves teden izpostavljeno Najsvetejše, sicer velikokrat sameva, vendar ne dvomim, da je prav to tisto srce Uskovniških tednov, ki mlade vodi nazaj gor in voditeljem daje moči vsako leto posebej za nov začetek.

A. G.

CELJE BLAGOSLOV VRTCA

V nedeljo, 28. 9. 2008, je celjski opat Marjan Jezernik ob praznovanju farnega zavetnika župnije bl. Antona Martina Slomška blagoslovil katoliški vrtec Danijelov levček – enota Slomšek, ki se nahaja v Don Boskovem centru Celje. Prostor vrtca zavzemajo 250m² notranjih površin ter zunanja igrišča. Prvega septembra so v prostore že prišle vzgojiteljice in prvi otroci. Trenutno je v vrtcu 23 otrok, nekaj jih pričakujejo, še vedno pa je nekaj prostih mest.

Vrtec Danijelov levček je zaradi prevelikega povpraševanja potreboval nove prostore. V Don Boskovem centru Celje so salezijanci priredili in pripravili prostore z vso infrastrukturo, vrtec pa je prostore opremil.

Salezijanec Slavko Pajk, vodja projekta izgradnje Don Boskovega centra, se je pri maši zahvalil vsem načrtovalcem in izvajalcem del za hitro in kvalitetno izvedbo. Nato je simbolično izročil ključ vrtca Danijelov levček-Enote Slomšek voditeljici gospe Karmen Golčer in po njej vsem vzgojiteljicam in otrokom ter njihovim staršem. Izročil jim je tudi podobno bl. Antona Martina Slomška, zavetnika župnije in enote vrtca. Zaželel jim je, da bi jim bil ta zavetnik zgled modrega učitelja in ljubečega vzgojitelja.

M. K.

»Živeti pravilnik apostolskega življenja kot odgovor na izzive nove evangelizacije v Evropi« je bila glavna tema našega pogovora na kongresu. Kot velika don Boskova družina (DBS, SDB, HMP — vseh skupaj nas je bilo okrog 60) smo se od 2. do 5. oktobra 2008 zbrali v Lužnici na Hrvaškem ter skupaj s predavatelji in našimi voditelji razmišljali o poslanstvu poklica salezijanca sotrudnika danes. Posebna obogatitev za vse nas je bilo delo v skupinah, kjer smo se bolje spoznali, spregovorili o svojih izkušnjah in prisluhli izkušnjam dela z mladimi v drugih pokrajinah ter se soočili z izzivi sodobne družbe. Skupno smo oblikovali smernice za delovanje salezijancev sotrudnikov. Koordinatorji posameznih inšpektorij smo se posebej ustavili ob družini, ki je v vseh časih in okoljih prva in odgovorna nosilka pravih vrednot.

Po »salezijansko« smo imeli tudi veseli večer, ki so nam ga pripravili mladi animatorji iz Zagreba, kjer so se nam pridružili salezijanski inšpektorji ter njihovi vikarji srednje in severne Evrope, ki so prav v tistih dneh imeli tudi kongres v Zagrebu.

Ker je naši dosedanji svetovni svetovalki ge. Mirjani Vučica iz Splita potekel mandat, smo imeli tudi volitve novega pokrajinskega sveta, kjer smo izvolili sledeče člane: Helena Jankowska iz inšpektorije Pila (Poljska), svetovna svetovalka in koordinatorica Pokrajine srednje in vzhodne Evrope; Elżbieta Żak iz inšpektorije Varšava (Poljska), tajnica; Darina Čiernikova iz slovaške inšpektorije, odgovorna za formacijo; Peter Jakubik iz

RIM

**NOVA VRHOVNA
PREDSTOJNICA HČERA
MARIJE POMOČNICE**

24. oktobra 2008 je bila na 22. vrhovnem zboru hčera Marije Pomočnice za novo vrhovno predstojnico Družbe izvoljena **s. Yvonne Reungoat**. Po 136 letih obstoja Družbe je bila prvič v zgodovini za vrhovno predstojnico izvoljena sestra, ki ni Italijanka. 63-letna s. Yvonne je po narodnosti Francozinja. Diplomirala je iz zgodovine in geografije na Lyonski univerzi. V vrhovnem svetu je že 12 let, zadnjih šest let kot namestnica vrhovne predstojnice. Tako je bila v teh letih tesna sodelavka dosedanje vrhovne predstojnice s. Antonije Colombo pri vodenju Družbe.

M. Yvonne je bila l. 1983 imenovana za inšpektorico francoske inšpektorije, leta 1992 pa je postala predstojnica afriške inšpektorije »Božja Mati«.

Leta 1996 je bila na 20. vrhovnem zboru izvoljena za vrhovno svetovalko, na naslednjem, leta 2002, pa za namestnico vrhovne matere. Spremljala je tudi sodelovanje Družbe z Združenjem gojiteljev salezijanske zgodovine in v l. 2004 obiskala vse skupnosti v inšpektorijah Madrid in Kongo.

M. Yvonne je sprejela zaupano ji nalogo vodstva Družbe z besedami: »Sprejemem z Marijino pomočjo in pomočjo sv. Marije Mazzarello in vas vseh.«

**SLOVENKA
V VRHOVNEM VODSTVU
DRUŽBE HMP**

V torek, 28. oktobra 2008, pa je bila v vrhovno vodstvo družbe HMP za vrhovno svetovalko izvoljena **s. Mira Peče**. V 15-članski vrhovni svet je bila izvoljena kljub temu, da ni bila članica vrhovnega zbora.

S. Mira se je rodila l. 1958 v Novem mestu. Kot HMP je študirala psihologijo na fakulteti Auxilium v Rimu. Pozneje je bila vzgojiteljica aspirantk in postulantk ter profesorica psihologije. Zatem je bila ravnateljica skupnosti, inšpektorialna svetovalka in nato inšpektorica slovensko-hrvaške inšpektorije »Marije Pomagaj z Brezjij«. V tem času je bila tudi predsednica Korusa.

Trenutno je namestnica predstojnice v blejski skupnosti, direktorica zavoda Dominika in voditeljica Marijinega doma na Bledu.

Kdor jo pozna, lahko zatrdi, da je pokončna žena, iskrena in vedra ter zna vzpostavljati prisrčne medsebojne odnose.

Iskrene čestitke s. Miri z željo, da bi jo v tako pomembni službi v vrhovnem vodstvu družbe hčera Marije Pomočnice spremljala Marijina priprošnja in Božji blagoslov.

S. Yvonne Reungoat s svojima predhodnicama

s. Mira Peče

Foto: arhiv HMP Novo mesto

Sadovi praktičnega tečaja kuhanja v Novem mestu Šmihel

Foto: P. Belak

Zmagovalna skupina Tvoj glas na Ritmu Duha 2008

slovaške inšpektorije, odgovoren za administrativne zadeve.

Kljub naši različnosti kultur in jezikov smo se veselo razpoloženi še zadnji dan skupaj udeležili sv. maše v Mariji Bistrici in se v lepem nedeljskem popoldnevu vrnili na svoje domove — k družinam in skupnostim, nekateri blizu, drugi malo dlje.

Ljubica Košir, koordinatorica DBS

MARIBOR RITEM DUHA 2008

Sobotni večer 18. oktobra je minil v znamenju sodobne krščanske glasbe. Do zadnjega kotička napolnjena športna dvorana »Vrbanska« je v Mariboru gostila že tradicionalni festival Ritem Duha. Sedmo

leto zapored ga je organiziralo Društvo Salezijanski mladinski center Maribor v sodelovanju z Radiem Ognjišče. Tudi tokrat je strokovna žirija, ki so jo letos sestavljali Irena Vrčkovnik, Eva Černe, Janez Ferlež, Grega Sulejmanovič, Grega Strajnar in Marjan Bunič, izbrala najboljšo popevko sodobne krščanske glasbe. Laskav zmagovalni naslov si je nadela skupina Tvoj glas, ki je nastopila s skladbo Hočem. Občinstvo v razprodani dvorani in poslušalci ob radijskih sprejemnikih so lahko oddali svoj glas in tako izbrali svojega favorita. Nagrado občinstva si je prislužila Manca Smolič s pesmijo Naj bom kot luč. Tudi najboljše besedilo je bilo izbrano. Žirija v sestavi Petra Grum (slovenistka), Janez Ferlež (duhovnik in avtor besedil) ter

Marjan Bunič (slovenist in avtor besedil) je odločila, da nagrada pripada Mancii Smolič in s tem skladbi Naj bom kot luč, za katero je besedilo spisal Leon Oblak.

Letos je Ritem Duha zopet potekal pod častnim pokroviteljstvom mariborskega nadškofa in metropolita dr. Franca Krambergerja.

Ker festival ni le tekmovalno naravn, so v spremljevalnem programu nastopili še Timothy Hall in skupina Trinitas. Poskrbeli so za odlično ozračje v dvorani.

a. k.

NOVO MESTO PRVI PROGRAMI NOVOMEŠKIH HMP

Povabilu novomeške skupnosti HMP na vzgojne in duhovne programe se odzivajo prve skupine mladih in žena. Tako dvakrat tedensko obiskuje praktični tečaj kuhanja skupina osnovnošolskih otrok in skupina odraslih žena. Na osmih zaporednih srečanjih pripravljajo preproste in praznične jedi, izdelujejo pogrinjke, obogatijo se ob duhovni misli. Na tedenskih srečanjih Videsovega kluba prostovoljcev otroci stopajo v svet solidarnosti in krščanske dobrote. Izdelujejo unikatne voščilnice in druga ročna dela, izkupiček namenjamo otrokom tretjega sveta.

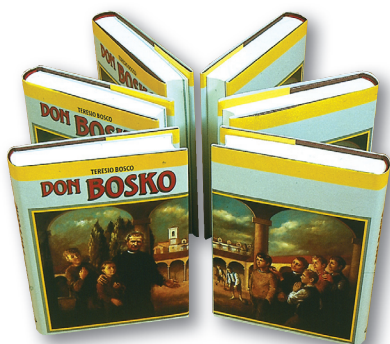
V prostorih Duhovnega centra de Notre Dame, ki ga upravlja HMP, smo uredili manjšo kapelico, kjer se bodo skupine in posamezniki lahko v tišini in molitvi srečali z Gospodom. Kapelo krasijo mozaična poslikava Božje Matere Marije izpod rok p. Marka Ivana Rupnika. Mozaik je podaril direktor Zavoda Friderika I. Baraga Janez Gril. Vabljeni posamezniki ali pa zaključene skupine, da se dogovorite za duhovni program v prestolnici Dolenjske. Ambient je primeren za skupine do 16 udeležencev.

s. Metka Kastelic

75 let Rakovniških KNJIŽIC

Davnega leta 1933 so salezijanci na Rakovniku začeli izdajati KNJIŽICE po vzoru sv. Janeza Boska, ki si je na vso moč prizadeval ljudem dati v roke zdravo katoliško branje. KNJIŽICE je doletela usoda svetovne vojne in prenehanje izhajanja, njihovo ponovno rojstvo na Tržaškem in končno spet vrnitev na Rakovnik. Stotine naslovov je v nekaj milijonski nakladi šlo med Slovence doma, v zamejstvu in po svetu ter kot dobra zrna rodilo sad v dušah mnogih ljudi.

Prikličimo si v spomin nekaj misli sv. Janeza Boska, velikega apostola dobrega tiska. Takole v spisu O širjenju dobrih knjig: “Med pripomočki, ki bi vam jih rad posebno priporočil za večjo Božjo slavo in za zveličanje duš, je razširjanje dobrih knjig. Prav nič se ne pomišljam, ko imenujem to sredstvo ‘božje’ sredstvo, ker se ga je Bog sam posluževal za prerojenje človeka. Saj so bile prav od Boga navdihnjene knjige znanilci, ki so prinesli v svet Božje sporočilo.”

Kaj bi don Bosko ukrenil šele danes, če se je bilo že takrat treba upreti slabemu tisku, ki je širil nevero in nemoralo. “Kot Božji otroci in sodelavci moramo posnemati svojega nebeškega Očeta. Dobre knjige v rokah ljudstva so eno izmed sredstev za ohranjanje Božjega kraljestva v dušah. Misli, načela, нравni nauk krščansko pisane knjige so vsebina, ki so jo sprejeli iz apostolskega izročila. Danes so te knjige toliko bolj potrebne, kolikor bolj se prav danes brezverstvo in nenravnost poslužujeta teh sredstev, da bi klala v Kristusovem ovčnjaku in zapeljevala v pogubo neizkušene in neodporne.”

Potem nas spomni, da je “širjenje dobrega tiska eden izmed glavnih namenov naše družbe”. V pravila je salezijancem zapisal: “Salezijanci naj si prizadevajo, da bodo z vsemi sredstvi, ki jim jih daje krščanska ljubezen, širili med ljudstvom dobre knjige. Z besedo in spisi se bodo trudili postaviti jez brezboštva in krivoverstvu, ki si skušata na vse načine utreti pot med neizobražene in nevedne.”

Spoštovani člani salezijanske družine, vsi, ki smo dediči don Boskove apostolskega duha, smo tudi poklicani, da smo danes apostoli dobrega tiska. KNJIŽICE so drobne, poceni, zato jih lahko kot sejanci dobrega semena “posejemo” na vse strani: podarimo jih mladim, pustimo pri prijateljih, priporočimo zakoncem, pustimo kje, kjer bodo dostopne komu, ki bo nanje naletel ... Apostolska ljubezen je iznajdljiva. Počastimo častitljivi jubilej 75-letnice izhajanja KNJIŽIC z novo zavzetostjo za širjenje dobrega s tiskom.

Tone Ciglar
urednik Knjižic

Nagovoril me je don Boskov Sivec

Pogovor z akad. slikarko Mašo B. Mašuk

Tokrat naj bolj kot besede spregovorijo slike.

Predstavljamo vam tri slike, ki jih je za salezijance naslikala v Sloveniji živeča slikarka ruskega rodu Maša Bersan Mašuk. Gospa Mašukova je likovno izobrazbo pridobila v rodni Rusiji, leta 1994 pa se je preselila v Slovenijo, kjer skupaj z možem nadaljujeta svoje umetniško ustvarjanje. Njena dela lahko občudujete na številnih razstavah, pa tudi na mnogih kapelichah ter cerkvah širom Slovenije. Med drugim je avtorica križevega pota na Kalvariji pod smledniškim gradom, poslikala je Burjevo kapelico v Domžalah, pročelje cerkve sv. Ane v Cerknem, ...

Akad. slikarka Maša B. Mašuk in predstojnik salezijancev dr. A. Slavko Snoj

Kako je slikati po naročilu?

Zelo pomembno je, kdo je naročnik. Če naročnika dobro razumem, če si predstavljam, kaj on želi, potem rada delam po naročilu. Ker vem, da ga bom razveselila, dobim posebno energijo, kar je dodaten plus. Poleg tega, da želim ustreči naročniku, pa poskusim tudi sama kaj dodati, kar zame predstavlja dodaten izziv.

Za salezijance ste naslikali sliko don Boska, ki jo je potem inšpektor podaril vrhovnemu predstojniku. Kako je nastajala?

Gospod Alojzij Slavko Snoj mi je prinesel literaturo, ki sem jo prebrala, pogovarjala sem se z njim, zato mi je tematika postala domača in portreta ni bilo težko naslikati. Predvsem je bil pomemben pogovor z gospodom

Sv. Janez Bosko

Slavkom. Posebej me je nagovorila zgodba o volčjaku Sivcu, ki je don Boska večkrat obvaroval, zato sem na sliki upodobila tudi njega.

V Sloveniji ste že kar nekaj let. Kako se počutite pri nas?

V Sloveniji živim, delam, razmišljam. Zdaj je Slovenija moj dom, postala je moja domovina. Tukaj imam dom, družino, delo in prijatelje.

Kakšno je bilo življenje v Rusiji v primerjavi z življenjem v Sloveniji?

Življenje je povsod enako: v Rusiji in v Sloveniji in v Ameriki. Vsak dan se je treba veseliti, da sploh živimo, hodimo, delamo, se veselimo, ... Seveda so razlike: različne so recimo služba, politične in socialne razmere, ampak povsod lahko najdeš dobre in slabe stvari. Vse je odvisno od tvojega pogleda na življenje. Kjerkoli živimo, moramo delati na sebi, se truditi, da smo čim boljši, tudi v malih stvareh, npr. da se ne jezimo na soseda.

Bl. Mihael Rua

Nekatere projekte ste delali s skupaj z možem. Kako izgleda vajino sodelovanje?

Svojega moža zelo cenim kot umetnika in izkoristim njegovo znanje in izkušnje tako, da me kritizira. Poskuša pa, da ne delava skupaj, ker imava vsak svojo tehniko, svoj pogled na stvari, zato štiri roke ne morejo delati ene stvari. Mi je pa v veliko pomoč, ko se mi kaj zatakne; takrat ga pokličem in mi pomaga najti rešitev.

V kakšni tehniki najraje slikate?

Trenutno najbolj uživam v slikanju stropov, ker je to najbolj zahtevno in je treba čisto drugače gledati, misliti. To mi je največji izziv, to me najbolj privlači. Zdaj delava z možem skupaj v cerkvi v Šentilju v Slovenskih goricah v cerkvi, vsak svoj del, ne oba isto. Slikam fresko, ker gre za arhitekturno poslikavo, čeprav ne slikam na moker zid, kot je za tehniko freske običajno. Te nove barve omogočajo

Sv. Janez Bosko, čast. mati Marjeta in sv. Dominik Savio

poslikavo na poseben omet, tako da je lažje, ker ne potrebuješ gradbenika in lahko slikaš, kot da bi slikal sliko.

Rada delam tudi razstave. Izberem si temo, naredim 10 do 20 slik. Ampak tega že dolgo nisem delala, ker zadnje čase veliko delam po naročilu.

Lahko, prosim, naštejete in opišete nekaj nedavnih projektov.

Letos februarja sem bila v Sveti deželi, takoj po vrnitvi pa sem delala v cerkvi v Selcah, zdaj delam v Šentilju, vmes pa sem poslikala še kapelico v Železnikih in kapelico v Mengšu. Slikanje kapelic mi je posebno izziv, ker je treba upoštevati pretekli, sedanji in prihodnji čas, naravo, ljudi. Ne gre tako enostavno, da bi prišel in poslikal. Pomembno je, kako se bo tvoje delo vključilo v prostor in čas. So pa to zelo zanimivi objekti, zelo lepi. Vsa Slovenija je kot en velik park.

Pogovarjal se je Klemen Ban.

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

V pedagoški proces je mogoče umestiti učinkovito promocijo pravic, ki jih razglašajo mednarodne deklaracije: pravica do življenja; pravica do vzgoje in izobrazbe; pravica do počitka, razvedrila in igre; pravica do dela.

Kardinal Tonini je mladim, zbranim na mednarodnem srečanju Confronto leta 2001 dejal: »Najprej smo ljudje, nato državljani.« Življenje nas pobrati, nas napravlja med seboj podobne in mora biti živeto z enakim dostojanstvom na vseh koncih sveta. Pravica do »dostojnega življenja za vse« mora biti gonilna ideja, ki nas izziva v vzgoji novih generacij. Boj za obrambo življenja mora biti most, ki povezuje velike obubožane množice s širokimi obzorji bolj humanega življenja in boljše kakovosti, ki so ga deležni le nekateri. Ti ideali morajo biti prisotni v vzgojnih prizadevanjih, da ne bi pozabili, da smo najprej ljudje in da je najprej potrebno zaščititi človeško vrsto.

Leta 1948 so bile v Združenih narodih proglašene človekove pravice. Mnoga ljudstva o njih še niti

Človekove pravice

slišala niso. Mnogi drugi jih ne poznajo preprosto iz razloga, ker jih njihove vlade kršijo in teptajo. Kako lahko govorimo o pravici do življenja, če so najbolj razvite družbe prve, ki pokončujejo nedolžno življenje z zakoni o splavu? Kako sploh govoriti o vzgoji za spoštovanje človekovih pravic, ko obstajajo cele množice otrok in odrasčajočih, ki jim ni zagotovljena niti pravica do vzgoje?

Pravice otrok

Novembra 1989 je bila na Generalni skupščini Združenih narodov v New Yorku sprejeta Konvencija o otrokovih pravicah. Drugi člen te konvencije razglasa pravico o nediskriminaciji: »Države pogodbenice bodo s sprejetjem vseh ustreznih ukrepov zagotovile varstvo otroka pred vsemi oblikami razlikovanja ali kaznovanja zaradi položaja, delovanja, izraženih mnenj ali prepričanj njegovih staršev, zakonitih skrbnikov ali družinskih članov.« Kaj potem reči o etničnih manjšinah; o milijonih »otrok ulice«; o otrocih, ki umirajo zaradi lakote; o mladoletnih, prodanih ali spolno izkoriščanih? Kje je pravica do igre za tolike otroke – delavce?

Zadostni viri za vse

Slišimo govoriti, da človeštvo razpolaga z zadostnimi viri, da bi vsi prebivalci planeta lahko dostojno živeli. In vendar statistike

potrjujejo, da se prepad med severom in jugom povečuje iz leta v leto, medtem ko se mnogi kopajo v obilju, velika množica siromakov le težka uspe preživeti. Znano je, da ekonomski interesi določajo prioritete materialistične družbe in da so oglasna sporočila kot čarobna paličica v rokah nenasitno požrešnih multinacionalk. Preživijo samo agresivne in konkurenčne družbe. Ta slog je vstopil tudi v vzgojne ustanove in organizacije. Kaj storiti?

Vzgoja – motor preobrazbe

Vzgoja mora biti vedno bolj nekakšno na široko odprto okno v svetovno resničnost in motor za preobrazbo človeštva. Zato je potrebno v učilnicah prisluhniti glasu tistih, ki nimajo glasu, občutiti lakoto, žejo in goloto tolikih pozabljenih ljudstev; poznana morajo postati prizadevanja mnogih ljudi, ki so vključeni v reševanje raznih vprašanj, o dostojanstvu žena, miru, spoštovanju stvarstva ... Na srečo je v raznih situacijah in okoljih (nevladne organizacije, prostovoljstvo ...) vedno več soglasja pri obrambi življenja, obrambi človeškega bitja in njegovih pravic, ljudstev in njihovih pravic, planeta in njegovih pravic.

Soodgovornost

Naša prioriteta mora torej biti oblikovanje oseb, ki bodo svobodne, kritične, družbeno angažira-

ne in ki bodo razloge za svoje delovanje iskale v evangeliju. Vzgoja lahko štiti star tekmovalni sistem, lahko pa odpre pot do soodgovornosti, solidarnosti, socialne pravičnosti. Ne bi bilo slabo določiti nekaj kriterijev, če hočemo, da bo vzgoja pomenila učinkovit mehanizem za izboljšanje družbe. Prvič: kritična miselnost kot inštrument za analizo stvarnosti. Drugič, drža, ki nam pomaga vzpostavljati optimalen odnos z drugimi. Tretjič, spoštovanje deklaracije o človekovih pravicah, ki lahko postane točka srečevanja in zблиževanja za vse vzgojitelje. Četrto, vključevanje in prizadevanje, da gornji kriteriji ne bi ostali le znamenje dobre volje.

Salezijanska pot

Spodbujanje človekovih pravic je tudi salezijanska pot. Preventivni sistem hoče sodelovati z mnogimi drugimi ustanovami pri preoblikovanju družbe; prizadeva si za spremembo kriterijev in za drugačen pogled na življenje, za razvoj kulture drugega, za bolj skromen način življenja, za trajno držo zastonske izmenjave, prizadeva si za pravičnost ter dostojanstvo vsake človeške osebe. Vzgoja za človekove pravice, zlasti otrokove, je privilegirana pot, ki naj uresniči v različnih okoljih to prizadevanje za preventivo, za celostni človekov razvoj, za bolj nepristranski, pravičen in zdrav svet.

LAIŠKA DIMENZIJA POSVEČENEGA ŽIVLJENJA

Salezijanec pomočnik

Foto: L. Hanov

Ko govorimo o posvečenem – redovniškem življenju, navadno mislimo na redovnike duhovnike in redovnice, pozabljam pa na redovnike laike, ki so bistveni sestavni del skoraj vseh moških redovnih skupnosti.

Tokrat želim na kratko orisati podobo salezijanca laika – pomočnika. V salezijanski družbi ima salezijanec pomočnik svojo značilno laiškost, ki je v tesni povezavi z duhovništvom kot njegova dopolnilnost.

Lik laištvaja je potreben samemu salezijanskemu poslanstvu in vpliva na celovito barvo družbe, ki napravlja iz tega neko harmonično celovitost družbe redovnikov: duhovnikov in laikov, ki živijo »enega srca in enega duha« zato, da bi vzgajali fante, da bi ti postali, kakor je dejal don Bosko: »pošteni državljani in dobri kristjani« in se pri tem prizadevali »za vsako delo krščanske ljubezni, duhovne in telesne«. Če bi iz vrst salezijancev izginil sale-

zijanec pomočnik, potem salezijanska družba ne bi bila več tisto, kar je snoval don Bosko, ki je v teku svoje izkušnje »prišel do prepričanja, da ga vodi Božja previdnost. Hotel je, da bi njegovi sinovi nikoli ne izgubili izpred oči moč Božjega posega«.

Kdo je salezijanec pomočnik?

Salezijanec pomočnik je redovnik, duhovni sin svetega Janeza Boska, ki posveča Gospodu svoje življenje z delom med mladino in za vse, h katerim bo poslan kot pričevalec evangelija.

Po salezijanskih konstitucijah (pravilih) se uresničuje znotraj »enega in istega salezijanskega poklica«, »je odgovoren za skupno poslanstvo« in »pri tem sodeluje z bogastvom svojih darov«. Dejansko »prinaša na vsa vzgojna in pastoralna področja svoji laiščnosti lastno vrednoto, po kateri, blizu mladim in stvarnosti dela, na svojski način pričuje za Božje kraljestvo« (K 45).

Kako lahko postaneš salezijanec pomočnik?

Poklic salezijanca pomočnika je Božji dar kakor poklic salezijanca duhovnika. Poklici salezijancev pomočnikov se navadno rojevajo in zorijo v salezijanskih okoljih (oratorijih, mladinskih centrih, šolah, župnijah ...), v neposrednem stiku s salezijanskim poslanstvom in s konkretnimi ljudmi, ki ga uresničujejo. Od kandidatov se pričakuje, da so zdravi, da so že prej živeli kot dobri kristjani, da se želijo posvetiti življenju, kjer molitev in delo med mladino korakata skupaj, z roko v roki.

Kako poteka priprava na poklic salezijanca pomočnika?

»Začetno oblikovanje salezijancev laikov, bodočih duhovnikov in stalnih diakonov poteka redno za vse enako, z istimi obdobji in z istimi cilji in vsebinami« (K 106).

Potem ko je kandidat za salezijansko življenje zaslutil Božji klic, napiše prošnjo, da bi bil sprejet med salezijance, zatem kot kandidat za salezijanca pomočnika preživi obdobje preizkušnje v kaki salezijanski ustanovi, kjer začne študij in vajo v salezijanskem laiškem življenju.

Sledi leto, ki se imenuje noviciat, kjer pogloblja poznavanje salezijanskih konstitucij, ki bodo njegovo pravilo življenja. Na koncu noviciata se z zaobljubami zaveže, da bo živel in delal kot pravi salezijanec.

Po končanem noviciatu za nekaj časa nadaljuje svojo oblikovalno izkušnjo, kjer se izmenjavajo leta

študija in praktične vzgojne prakse salezijanskega življenja. »Specifično oblikovanje daje salezijancu pomočniku skupaj s poglobitvijo duhovne dediščine naše Družbe primerno teološko pripravo za posvečeno laiškost in dopolnjuje njegovo oblikovanje za apostolsko delo« (K116).

Spoštovani molivci. Navzočnost salezijancev laikov je od samega začetka salezijanske družbe močno zaznamovala poslanstvo salezijancev po vsem svetu. Med prvimi misijonarji, ki jih je poslal don Bosko v Južno Ameriko, so bili kar štirje salezijanci pomočniki. Tudi salezijansko delovanje v Sloveniji in v misijonih je močno zaznamovano s svetlimi – svetniškimi liki slovenskih salezijancev pomočnikov. Prosimo Gospoda, da poklic salezijanca pomočnika med nami ne bi nikoli ugasnil.

Podrobnejše informacije dobite na naslovu: Salezijanski inšpektorat, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Vam, ki ste prebrali te vrstice, in vsem vašim dragim, zlasti bolnim in trpečim, želim že sedaj globoko doživeti adventni čas in potem radostno božično praznovanje.

Ivan Turk, voditelj SMZ

NOVEMBER

Molimo za mlade, da bi postali pogumni Jezusovi pričevalci.

DECEMBER

Molimo, da bi po priprošnji Marije Brezmadežne ljudje v adventnem času očistili svoja srca pri zakramentu Božjega usmiljenja.

JANUAR

Prosimo, da bi v letu, ki je posvečeno mladim, starejši razmišljali o tem, kako imeti po zgledu svetega Janeza Boska pozitiven odnos do današnje mladine.

MOLITVENI NAMENI

mati odrešenikova *prosi za nas*

Verovala si njegovi Besedi
in ona se je utelesila v tebi.

Podpiraj našo vero,
posebno v trenutkih preizkušenj,
da bomo zaupali njegovi Besedi,
ki spremlja na poti življenja tudi vsakega izmed nas.

Zaupala si, četudi nisi razumela,
in spolnilo se je, kar ti je bil napovedal Gospod.

Pomagaj nam zaupati,
posebno, ko naš razum odpove,
da bomo začeli razumevati v veri.

Ljubila si ga z vso močjo svojega čistega srca
in zaslužila si biti Mati svojega Stvarnika.

Okrepi našo ljubezen,
posebno, ko življenje postaja težko in neznosno,
da bomo zaslutili moč ljubezni, ki premore vse.

Mati Odrešenikova,
ki si prva prehodila temine vere,
negotovosti upanja in hrepenenje ljubezni;
ki si v božični noči – prava mati – smela objeti dete-Boga
prosi za nas!

s. Marija Žibert

BESEDILO: s. MAJDA MERZEL, hmp

Oratorij vsako poletje za en teden, nekaj dni ali več tednov poveže med seboj otroke, mlade animatorje in njihove voditelje, razveseli starše, marsikje pa vključi še razne druge skupine v župniji in sodelavce. Letošnji glavni junak oratorija je bil apostol narodov – sv. Pavel, ki smo ga skušali na privlačen način predstaviti otrokom. Nepogrešljive sestavine oratorija so molitev, zgodba, kateheza, delavnice in igre ter seveda izleti, sv. maša in razni dogodki. Oratorij, ki se v Sloveniji dogaja že 20 let, je letos s pomočjo 4.500 animatorjev spregovoril 21.000 otrokom v 250 krajih.

V resnici je zgodovina oratorija še mnogo daljša, saj je današnjemu oratoriju dal življenje duhovnik sv. Janez Bosko (1815–1888). Zavzel se je za revne fante v Turinu; najprej jih je začel zbirati ob nedeljah in jih učiti verskih resnic, pa tudi branja, pisanja, računanja, z njimi je molil, se igral, zabaval, hodil na sprehode ... Pozneje je ustanovil večerne in nato prave šole in domove ter delavnice za učenje obrti. Svoje delo, ki se je navdihovalo pri sv. Filipu Neriju, je po njegovem zgledu poimenoval oratorij.

V istem času je nekaj podobnega v prav takem ozračju veselja in ljubeznivosti delala tudi sv. Marija Mazzarello (1837–1881) v kraju Mornese (Italija). Kot dekle se je posvetila deklicam v svojem kraju in jih prav tako zbirala ob nedeljah, jih vodila na sprehode, poskrbela za zdravo zabavo ter jih učila krščanskega življenja.

Vzgojno delo tako don Boska kot Marije Mazzarello so usmerjali trije temelji: vzgajati z razumom, vero in ljubeznivostjo. Tri globalne vzgojne značilnosti nosijo skupno ime preventivni vzgojni sistem. Mladim sta v svojih vzgojnih ustanovah ustvarila dom, kjer so se čutili sprejeti in ljubljani. Omogočila sta jim šolanje, ki pripravlja na življenje. Uvajala sta jih v pristen odnos z Bogom ter veselo in odgovorno krščansko življenje. Nepogrešljiv sestavni del njune vzgoje pa je bila tudi igra, sprostitve, veselje, priložnost za prijateljske stike in za življenje v veselju. Prav to pa so štirje stebri oratorija tudi danes: dom, šola, župnija, dvorišče.

Leta 1988 je salezijanska družina po vsem svetu obhajala stoletnico don Boskove smrti. Slovenski salezijanci so z mladimi animatorji pripravili projekt Don Boskov šotor, ki je krožil predvsem po salezijanskih župnijah in se tam ustavil za dan ali dva. Program je imel vse prvine sedanjega oratorija: petje, igra, kateheza, molitev, navzočnost animatorjev.

Isto leto so sestre hčere Marije Pomočnice (HMP) prvič pripravile oratorij, kot ga poznamo danes, v Ljubljani v župniji sv. Jakoba, kjer so tudi sicer delovale kot katehistinje. Pod vodstvom sestre HMP in dveh animatorok so se v župnijskih prostorih od 5. do 29. julija 1988 vsak dan zbirali osnovnošolski otroci.

Od tedaj naprej se je današnja oblika oratorija vse bolj razvijala in širila. Sestre so leta 1989 pripravile že 7 oratorijskih programov v župnijah, kjer so delovale. Salezijanci pa so imeli oratorijske programe tudi v sklopu ljudskih misijonov na različnih župnijah od leta 1991 dalje. Prav na ljudskih

Oratorij

20 let –
na stoletje in pol
debela podlaga

misijonih od leta 1991 do 1993 se je za oratorijske programe dokončno »prijelo« in uveljavilo poimenovanje oratorij.

V letih 1993 in 1994 so salezijanski bogoslovci za oratorije, ki so jih vodili po različnih župnijah, pripravili skupni oratorijski zvezek – nekakšen zametek današnjega priročnika.

Prvi priročnik v današnji obliki, ki so ga pripravili salezijanci in sestre HMP s sodelavci in ga izdali v knjižni obliki, je izšel leta 1995 z naslovom Oh, ta dirndaj (Babilonski stolp). S priročnikom, ki ga je kmalu začel sooblikovati tudi Mladinski ceh, se je oratorij iz župnij, predvsem tistih, kjer so delovali salezijanci in sestre HMP, začel vse bolj širiti tudi v druge župnije.

Teden poletnega oratorijskega dogajanja na neki župniji je torej delček velikega gibanja, ki vse poletje preplavlja Slovenijo. V ozadju teh tednov pa so številna duhovna, tehnično-pripravljalna in izobraževalna srečanja animatorjev ter posveti in skupna praznovanja, pri katerih poleg salezijancev in sester HMP sodeluje tudi Mladinski ceh z Mladinsko akademijo.

V vse več župnijah tudi med šolskim letom, med počitnicami ali ob sobotah pripravljajo oratorijske dneve. Animatorje povezuje, obvešča ter jim omogoča pretok idej in materialov spletna stran www.oratorij.net ter www.animaforum.si.

Vse to pa se dogaja zato, da bi se uresničile don Boskove besede za čim več deklet in fantov, za čim več otrok tudi danes v Sloveniji: "Eno samo željo imam: to, da bi vas videl srečne tukaj na zemlji in v večnosti!"

Marjeta,

mati don Boska in salezijanske družine

Če obstaja svetost zamaknjenj in videnj, obstaja tudi svetost pomivanja loncev, krpanja nogavic, kuhanja polente za don Boskove fante iz ljubezni. Mati Marjeta je bila taka svetnica.

Marjeta je bila zelo ver- na žena. Bog je bil na prvem mestu pri vseh njenih mislih, zato je bil tudi vedno na njenih ustnicah ... Bog te vidi, to je bila vélika beseda, s katero je spominjala svoje otroke, da so vedno pred očmi tistega velikega Boga, ki jih bo nekoč sodil. Ko je v neki zvezdni noči šla ven, jim je pokazala nebo in jim rekla: »Bog je ustvaril svet in pripel tja gor toliko zvezd. Če je tako lepo zvezdnato nebo, kako lepa bodo šele nebesa!«

Junaštvo 365 dni na leto

Ne moremo v nekaj vrsticah očrtati podobe te velike žene. Svetost je junaštvo majhnih del, ki traja 365 dni na leto. Junaštvo

matere Marjete sloni na skrbi za sinove, na košnji in žetvi, na pranju in kuhanju, na krpanju revnih oblek. In vendar je ta žena telesno in duhovno hranila velikega svetnika, don Boska.

Za prijazno in lepo, mlado in duhovito Marjeto Occhiena so se potegovali mnogi mladi fantje v času, ko so se poročali še zelo mladi. Toda šele pri 23 letih je leta 1812 izrekla svoj da Francetu Bosku, 27-letnemu gospodarju, vdovcu z enim sinom, Antonom, prvorojena hčerka Terezija pa mu je umrla. Prišla je v hišo, kamor je že vstopilo trpljenje in kjer bo njena prva naloga objeti in tolažiti siroto. Ta sirota ji bo prizadejala veliko preglavic in nevéščnosti. To bo zanjo težek križ, ki ga bo morala nositi, pa vendar ga bo znala vzgajati odločno in ljubeznivo, da bo iz njega postal pošten mož.

»Gospod je blagoslovil zvezo Franceta in Marjete,« je zapisal don Boskov življenjepisec Lemo- yne, »in jih razveselil z rojstvom dveh sinov. Prvorojencu, rojene- mu leta 1813, so dali ime Jožef, drugemu, rojenemu 16. avgusta 1815, pa so dali ime Janez.«

J. Torkar, Don Boskova mati Marjeta

Pogumna vdova

Marjeto je kmalu zadela velika nesreča: smrt moža Franceta, ki ga je maja 1817 pobrala pljučnica. Vdala se je v Božjo voljo, toda od tistega trenutka je bilo njeno življenje napolnjeno s težavami: morala je skrbeti za družino, obdelovati polje, okopavati vno- grad. Toda nikoli ni pozabila, da je najprej mati svojim otrokom. Mati, ki bi bila vedno napeta za- radi naporov in odgovornosti, bi iz svojih otrok napravila tesnob- ne ljudi. Marjeta pa jih je z na-

smeškom naučila hvaležnosti in izpolnjevanja dolžnosti. In dolžnosti so bile v tistih časih trde za vse: pomanjkanje, kuga, lakota, časi, ko je bilo treba iti 10 km peš v šolo, osem let stari otroci pa so morali delati, da so si služili kruh.

Vdova Marjeta Bosko pa ni nikoli imela časa, ko je prenehala z delom in ta čas darovala Bogu, za izgubljenega. Ker je bilo do župnika daleč, je ona sama učila Janeza katekizem in ga pripravila na prvo obhajilo. Z dobrimi deli ga je učila, kako naj v bolnikih in revežih gleda Boga.

Revščina je bila luč

Revščina zanjo ni bila ponižanje. Bila je luč, ki ji je pomagala, da je jasno videla stvari. Ko je bil Janez pozneje, po mnogih težavah in naporih pred mašniškim posvečenjem, mu je njegova mati dejala: »Hodi po svoji poti, ne da bi se oziral na druge. Pomembno je, da izpolniš Božjo voljo. Od tebe ne zahtevam ničesar, ne pričakujem ničesar. Revna sem se rodila, revna sem živela in hočem umreti revna. Celo več, takoj ti povem: Če bi kdaj postal bogat duhovnik, ne bom prestopila praga tvoje hiše.«

Mati don Boskovih sirot

Don Bosko ni nikoli pozabil teh besed. Sredi duhovnikov ugodnega življenja je vedno ostal reven duhovnik in duhovnik revežev. Ko je leta 1846 odpiral svoj prvi zavod za zapuščene fante, je lahko rekel svoji materi: »Nekoč ste mi rekli, da če bi postal bogat, ne boste nikoli prišli k meni. Sedaj pa sem reven in kmalu bom

dajal zavetje zapuščenim fantom. Zakaj ne bi prišli k meni?«

Imela je 58 let in bila je babica devetim vnučkom, ki so jo imeli zelo radi. Toda na sinov predlog je odgovorila: »Če meniš, da je taka Gospodova volja, sem pripravljena priti.«

V novembru 1846 je prišla v izredno revno hišo v Valdocco. In nikoli več ga ni zapustila. To je bila njena največja, najbolj boleča žrtev. A Bog jo je poklical, da bo mati sirotam, ona pa je to molče sprejela.

Kot dodatek kruh in ljubezen

Življenje prvih fantov, ki sta jim don Bosko in njegova mati dajala zatočišče, je bilo nadvse revno. Ob uri kosila so se zgnatli okoli kotla matere Marjete. Vsakdo je dobil veliko zajemalko riža in krompirja ali še pogosteje polento s posušenim kostanjem. Poleg hrane je bila prva skrb za osebno higieno.

Ko so se fantje spravili k počitku, je mati Marjeta čutila za svojo dolžnost, da je pobrala suknjiče in odvratne hlače in jih zakrpala; pobrala je tiste raztrgane in morda nikoli oprane srajce, jih oprala in zakrpala.

Marjeti so fantje rekli »mama« in res jim je bila mama. Mama oratorija in vseh tistih fantov, ki so od nje želeli imeti kot dodatek kruh in ljubezen. Fantu, ki je sédel poleg nje in je jokal zaradi nevljudnosti tovarišev pri delu, je dala grozd in dodala misel: »V nobenem kraju ni tako slabo kot na tem svetu.« Neki fantič je doživljal težke trenutke. Bil je napadalen in neubogljiv. Marjeta ga je

poklicala v kuhinjo, kjer je, kadar ni bila pri štedilniku, krpala hlače in srajce. Rekla mu je, naj sede, in mu z umirjenim glasom rekla: »Zakaj si se tako spremenil? Ali ne vidiš, da postajaš hudoben? Vem, zakaj: nič več ne moliš. Če ti Bog ne bo pomagal, kako boš mogel kaj dobrega storiti? Na, pojey tole jabolko in malo razmišljaj.«

Razum, vera in ljubeznivost, tri vrednote, ki sestavljajo salezijanski vzgojni sistem. Don Bosko se ga je naučil pri svoji materi. Veliko salezijansko ustanovo je zibala mati Marjeta na svojih kolenih. Če obstaja svetost zamaknjenj in videnj, obstaja tudi svetost pomivanja loncev, krpanja nogavic, kuhanja polente za don Boskove fante iz ljubezni. Mati Marjeta je bila taka svetnica.

Dobra dela ne umrejo

Nekega dne je videla svojega sina, kako je pomnožil kostanj, drugič pa spet štručke kruha, in fante, ki so mu zaploskali. Ona pa ga je pomnoževala deset let in nihče se ni spomnil, da bi ji zaploskal. Mame napravijo toliko čudežev, da ne bi mogli nehati ploskati, ko bi kdaj začeli.

25. novembra 1856 je odšla. Pljučnica je naredila konec njenemu od dela izčrpanemu življenju in Bog jo je poklical. V velikem Torinu, razpetem med krimsko vojno in drugo vojno za osvoboditev, tega ni nihče opazil. Toda v Oratoriju, kjer se je gnetlo na stotine fantov, se je življenje za trenutek ustavilo. Kajti ubogi vedno opazijo, kadar zmanjka kdo, ki jih je imel rad. In čutijo, da mora biti nekje raj, kjer ti dobri ljudje nikoli ne umrejo. |

V Želimplje smo prinesli **pomlad**

Smo mogoče preveč domišljavi, če zapišemo zgornji naslov? Nas prevevajo napačni občutki? Verjemite, za nas sta jesenska meseca gotovo ožarjena z radovednimi pričakovanji, odpirajo se nam nove možnosti, z radovednimi očmi se sprehajamo po Gimnaziji Želimplje in se počasi navajamo na njen ritem, na njeno zahtevnost, na njeno mladostniško dihanje. Po negotovih korakih ob dnevu odprtih vrat, po nerodnem nasmihanju na informativnem dnevu in po kakšni neprespani noči smo se odločile in postale dijakinje prvega letnika prve zasebne gimnazije v Sloveniji. Ne bojte se, tudi fantje so med nami, a se še niso povsem razpisali, zato vam bomo me natrosile nekaj utrinkov iz naših rosnih začetkov, ki smo jih spletle v skupno zgodbo.

Bilo je na dan pisanja prijavnic. Za vse je bil težak dan. Odločiti smo se morali o svoji prihodnosti. Na katero šolo naj gremo? Katere osnovne značilnosti šole nam pomenijo največ? Je to odlično opravljena matura? Prijetno vzdušje? Športne dejavnosti? Možnost učenja tujih jezikov? Česa si želimo v

prihodnosti? Veliko vprašanj je bilo, a malo odgovorov in še manj časa. Sama sem se že po informativnih dneh odločila, da pridem v Želimplje. Čeprav sem vedela kam, mi je bilo težko. Nisem vedela, ali sem izbrala pravo pot. Bala sem se, da bom kasneje obžalovala. Starši so me pri odločitvi usmerjali, podpirali, a odločitev je bila moja. Nisem si zaupala, saj sem menila, da smo petnajstletni otroci premalo zreli, da bi si sami izbirali prihodnost. A ko smo se vpisovali, mi je bilo že lažje. Zaslutila sem, da se bom v izbrani ustanovi prijetno počutila. *Ana*

Po kratkih, a sladkih počitnicah je v deželo počasi začela stopati jesen in z njo mesec september. Šolarji so žalostnih obrazov odhajali proti avtobusnim postajam, proti šoli. Tudi jaz nisem bila najbolj navdušena. Zame je bilo verjetno vse skupaj še malce težje. Pred mano se je v daljavi odpirala nova šola, pričakovali so me novi sošolci, neznani profesorji, vse je bilo novo. Spet sem bila na začetku - postali smo prvarji, zmedeni fazani. *Eva*

Pouk smo začeli z mašo; slovesno somaševanje je vodil inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj. Cerkvica sv. Vida je bila kar premajhna za vse dijakе, profesorje, vzgojitelje ter mnoge starše in nekdanje dijakе. Takšen uvod v izobraževanje na katoliški gimnaziji je name skoraj magično učinkoval. Toliko ljubezni in prijaznosti težko začutiš na enem mestu. Vsi smo čutili povezanost med seboj. Dobili smo občutek, da je vsak pomemben kot posameznik. Nismo le številke, ki se bodo zapisale v redovalnico in se nekaj let šolale, potem pa odšle v pozabo. Pri pouku se med dijaki in profesorji tke posebna vez. Mogoče so nam prav to nevidno povezanost nakazovali nekdanji želimeljski dijaki, ki se radi vračajo ob različnih priložnostih. Prav zato je strah, da bi bil v razredu preveč drugačen, mogoče celo osamljen, odveč. Vrednote, kot so poštenost, odkritost, delavnost, tu pokažejo pravo veljavo. Zunanost ni pomembna, pomembna je notranost vsakega izmed nas. Res je, da ima vsak napake, a občutek imam, da v takšni sredini dobre lastnosti pretehtajo nad slabimi.

Tako izgine tudi nelagodje, trema, o kateri je govoril pridigar, da naj bi jo imeli na začetku vsi; ne samo dijaki prvih letnikov, temveč tudi drugi dijaki in profesorji, saj leto za vse prinaša novosti.

Ana in Marinka

Nas so novosti čakale že takoj po maši. Nekateri so se izgubili po šolskih hodnikih, drugi so nervozno stali pred vrati učilnice ter se ozirali po sošolkah in sošolcih. Spet tretji so pogledovali po hodniku, da bi čim prej zagledali razredničarko. Občutki veselega pričakovanja novega so se mešali z negotovostjo. Kako bo? Bo vsaj približno tako, kot smo si zamislili? Bodo profesorji razumevajoči? Ko smo vstopili v učilnico, nas je čakalo prijetno presenečenje. Razred je bil poln veselih ljudi z veliko željo po klepetanju, smejanju in vsem, kar zaznamuje dijak. Nekaj minut kasneje, ko je v razred vstopil naš novi razrednik, je bilo za nas sploh posebno občutenje. Kmalu smo spoznali, da smo dobili odličnega razrednika, ki nam ga menda nekaj dijakov prav zavida. Skratka, cela barvna paleta občutkov, s svetlimi, temnimi, prosojnimi barvami, ki so se prelivale in dodobra premešale ob vsaki novi uri, vsakemu pozdravu, novici.

Ne smemo pozabiti tudi na izvirno okrasitev učilnic prvih letnikov. Vse je bilo zeleno in rumeno. Mize so se skrivale pod koruznimi stebli, po stolih se je nagajivo smejala koruza. Maturantje so nam na svojstven način izrekli tradicionalno dobrodošlico. Ko smo se v nadaljevanju spoznavali s profesorji, smo opazili, da so se nekateri nagajivo namuznili med stopanjem pred kateder in se ozrli po zelenju med klopki. V tem je bilo kar ve-

liko metaforike. Mogoče je tudi to pripomoglo, da smo ugotovili, da tudi želimeljski profesorji niso tak 'bav bav'. Upam, da se nismo zmotili. Tako vsaj kažejo tudi prva spraševanja in kontrolne naloge. Res je, da so različni. Nekateri strogi in odločni, drugi mirni in sproščeni, tretji še malo skrivnostni. Všeč nam je, da ima vsak profesor drugačen način dela, učne ure so polne dodatnih zanimivosti in razprav. Vsak po svoje razlaga snov, hkrati pa pusti dovolj svobode dijakom, da si jo lahko tudi malo po svoje interpretirajo.

Zanimivo je bilo, ko smo začeli nove sošolke in sošolce odkrivati tudi drugače. Posebej zabavno je bilo po hodnikih, ob malici, pri toplem obroku, saj se je uresničevalo babilonsko mešanje jezikov. Gorenjci smo 'tolkli' po gorenjsko, Primorke po primorsko, med dolenjščino, ki je prevladovala, se je na hitro pomešal odmev osamljene rovtarske narečne skupine. Veliko nas je, saj pokrivamo skoraj vso Slovenijo, zato smo prava mešanica mladostniške energije.

Odpravili smo se tudi že na strokovno ekskurzijo. Sprehodili smo

se po Štanjelu, kraškem biseru, občudovali Škocjanske jame in se s pravim lojtrnikom popeljali ob Cerkniškem jezeru, ki je sedaj bilo, čeprav smo ob maketi izvedeli, da ga pogosto tudi ni. Udeležili smo se odprtja prave slikarske razstave na šolskih hodnikih, se nasmejali ob predstavi Pešec v izvedbi Gregorja Čušina in nazadnje doživeli še Vihar. Shakespearovo romantično komedijo v Cankarjevem domu, da ne bo pomote. Mogoče je nekaj simbolike v razburkanem morju, ki tudi nas verjetno čaka v naslednjih štirih letih. Vedite pa, da se predstava konča srečno. In v to verjamemo tudi dijaki prvih letnikov.

*Marinka Cimerman, Ana Dolšak,
Eva Krč, Žana Marin,
Daša Vodičar*

Vse foto: arhiv Girmazije Želimič

Misijonar Pavel Bernik

Dober človek, ki je prinašal dobro novico

V oktobru 2008 se je na svoji poti po Evropi, s ciljem v Rimu, kjer se je udeležil beatifikacije prve blažene Indije, ustavil škof iz škofije Kohima v indijski zvezni državi Nagaland. Škof Jose Mukala je v Sloveniji obiskal sorodnike pred nekaj leti preminulega velikega salezijanskega misijonarja Pavla Bernika, spomin na katerega je v njegovi škofiji še zelo živ. Še več, mnogi so prepričani o njegovem svetem življenju. Ob obisku na Rakovniku je škof spregovoril za Salezijanski vestnik o svoji škofiji, o misijonarju Berniku ...

Lahko najprej predstavite svojo škofijo, koliko časa je krščanstvo navzoče pri vas?

Moja škofija Kohima se razprostira po celotni državi Nagaland, ki je ena od sedmih zveznih držav v severozahodnem delu Indije. V Nagaland so krščanstvo pred 130 leti prinesli ameriški baptisti. Šli so po vseh vaseh in spreobračali ljudi v krščanstvo. Katoličanov tedaj tu ni bilo, bili pa so v Shillongu. Ko je Indija razglasila neodvisnost, so prišli k nam tudi katoličani, salezijanci iz Shillonga. Prvi krst v kato-

Škof Jose Mukala, škof iz Kohime, Nagaland, Indija

liški Cerkvi pri nas je bil podeljen leta 1951. Danes katoliška Cerkev šteje 48 tisoč vernikov znotraj dvo-milijonskega Nagalanda. Naša škofija obsega 38 župnij na nekaj tisoč kvadratnih kilometrov manjšem področju, kot je Slovenija. Ljudstvo Nagalanda sestavlja 16 plemen. Vsako od njih govori svoj jezik, zato je vlada določila, da je nekakšen skupni jezik angleščina. Seveda, govorijo jo mlajše generacije, ker je to učni jezik v šoli, starejši in neizobraženi pa ostajajo le pri svojem jeziku.

Kakšna je podobnost med temi lokalnimi jeziki? Se ljudje med seboj razumejo?

Jeziki so tako različni, da ljudje enega plemena ne morejo razumeti jezika sosednjega plemena. Tu v Evropi imate tudi različne jezike, a so si med seboj podobni, npr. romanski jeziki ali pa slovanski. Mnogi jeziki pri nas pa nimajo takšne podobnosti ali skupnega izvora.

Zakaj, če vendar ta plemena živijo skupaj; nekaj vplivov v eno in drugo smer je vedno, mar ne?

Vsako pleme ima kaj svojega, svoje skrivnosti, za katere drugo pleme ne sme izvedeti. In tu je razlog za takšno število jezikov in za njihovo enkratnost. Če sosednje pleme ne razume tvojega jezika, potem tudi ne more izvedeti za tvoje skrivnosti. Plemena so se pogosto med seboj bojevala; skrivnosten jezik je bil zato tudi del strategije, kako lažje premagati in ukaniti nasprotnika.

Kako se vsa ta jezikovna pestrost danes odraža v liturgiji, v cerkvi?

Liturgična opravila v cerkvi imamo v dveh lokalnih jezikih, ki sta najbolj razširjena, sicer pa v angleščini. Mladi z njo nimajo težav, starejšim pa sproti prevajamo v jezik, ki ga razumejo. Jaz najpogosteje govorim v jeziku nagamis, ki je najbolj razširjen po naših krajih, nekakšna *lingua franca*.

Kakšna pa je starostna struktura prebivalstva? Je veliko mladih?

Da, mladih je zelo veliko. Naše največje katoliške šole imajo po tisoč, dva in celo tri tisoč učencev. Eno od takšnih šol vodijo salezijanci. Seveda so tudi manjše šole, ki jih obiskuje po nekaj sto učencev. Med učenci niso vsi katoličani. Čas srednje šole je zelo pomemben, saj imajo mladi v tem obdobju mnogo življenjskih vprašanj, o smislu življenja, in v naši sredi, v naših šolah, lahko dobijo veliko koristnih odgovorov in napotkov za življenje.

Kako pa je sicer s šolanjem? Ali vsi otroci obiskujejo šolo?

Starši si zelo želijo, da bi vsi njihovi otroci lahko šli v šolo. Toda mnogi so zelo daleč od središča župnije, v hribih. Tudi tri ali štiri ure vstran. Tisti, ki to morejo, pridejo v mesto in živijo v internatu. Če je vas večja, začnemo z nižjimi razredi šole tudi tam, pozneje pa pridejo v večje šole. V internatih si dijaki sami kuhajo; starši jim enkrat na teden ali na štirinajst dni prinesejo riž in kakšno zelenjavo.

S čim se ljudje preživljajo?

Kmetujejo. Gojijo zelenjavo, veliko koruze. Hrane je dovolj, s tem nimamo težav. Ni pa denarja, kajti tega, kar kmetje pridelujejo, ne morejo prodajati. Morali bi iti zelo daleč, če bi hoteli kaj prodati. Kakšne večje industrije v naših krajih tudi ni. Mnogi mladi gredo, potem ko se izšolajo, iskat delo v večja indijska mesta, kot npr. New Delhi, Mumbai (Bombaj).

Vrniva se še k življenju Cerkve.

Sliši se, da je v Indiji veliko duhovnih poklicev. Če marsikje po svetu salezijanci združujemo inšpektorije, jih v Indiji na novo ustanovljamo. Kako je z misijonarji pri vas in nasploh z duhovnimi poklici?

Kar zadeva škofijske duhovnike v nadškofiji, danes fantov ne iščemo več po drugih delih Indije, da pridejo v naša semenišča. Pred leti je bilo drugače; jaz sam in mnogi iz moje

generacije smo prišli sem z juga Indije. Zdaj se zdi, da bomo sami imeli dovolj duhovnih poklicev. Vsako leto imamo dva do tri novomašnike. Kot že rečeno, pa so bili prvi duhovniki v naši škofiji salezijanci, iz Indije in tudi iz drugih koncev sveta. Oni so pravzaprav začeli razširjati vero in lahko rečem, da so postavili zelo dobre temelje.

Tudi Vi ste prejeli svojo izobrazbo in vzgojo pri salezijancih.

Ja, mene so spravili gor salezijanci. Samo še v noviciatu nisem bil pri vas (smeh).

Salezijanskega misijonarja Pavla Bernika ste tudi dobro poznali, kajne?

O, seveda. Pravzaprav je on mene še bolje poznal. Bil je zelo cenjen in iskan spovednik salezijancev ter drugih redovnikov in duhovnikov. Tudi moj. Mnogo let. Pavla Bernika se spominjam kot svetega moža. Zelo rad je imel Nagalandce. Bil je eden redkih misijonarjev, ki je zaprosil za indijsko državljanstvo, zato je lahko šel kamorkoli po Indiji. To dokazuje njegovo ljubezen do misijonov, do indijskega človeka. Ko je prišel v Nagaland, je dejal, da si želi tu tudi umreti. Prišel je za župnika, mnogo jih je krstil, pozneje pa je bil iskan duhovni voditelj. Vedno je bil na razpolago ljudem; imeli so ga silno radi. To se je izkazalo tudi ob njegovem pogrebu. In že prej, v boleznih, so ga mnogi obiskovali. Bil je zelo srečen človek in je to tudi izžareval. Tudi zelo oseben je znal biti. Mnogi se ga spominjajo, zanj molijo, se mu celo priporočajo v veri, da je bil svet človek in da pri Bogu lahko prosi zanje.

Nekje je o Berniku zapisano, da je bil Slovenec z indijsko dušo.

Vživel se je v kulturo ljudstva, med katerim je živel; vživil se je v njihov način razmišljanja in v njihov način življenja. Znal se je prilagoditi. Ljudje so misijonarja Bernika

KEREČEV SKLAD

V »KEREČEV SKLAD« za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške v pripravi postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 1. septembra do 23. oktobra 2008 darovali:

Belak M., Berčan M., Bizjak F., Božič C., Božič M., Brezavšček R., Čuk M., Ferjančič F., Fuček A., Gruden C., Jeglič M., Jesih T., Kadunc M., Kapus A., Komljanec L., Kotarjevi, Kovačič J., Kumrovi, Kužnar T., Lipovšek P., Lorber M.M., Pekolj Š., Petkovšek J., Pirc A., Plestenjakovi, Rebolj N., Sabolič G., Savšek T., Strniša A., Širca R., Škerlj A., Tekavec S., Trdan V., Zaletelj A., Zamejc J., Željko M., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

sprejeli kot dobrega človeka, ki pri naša dobro novico.

Kakšna pa je »indijska duša«?

Zelo religiozna. Zelo tolerantna, čeprav je nekaj hindujcev, ki niso takšni. In hinduizem je stereotip za Indijo. V resnici pa so hindujci zelo tolerantni, razen nekaj njihovih skrajnejšev.

Za sklep še o tem, kakšna je Bernikova dediščina?

Njegova dediščina, se mi zdi, je v tem, da nas je učil ljubiti ljudi, s katerimi in za katere delamo. Če hočeš biti dober misijonar, duhovnik, potem moraš imeti rad ljudi, ne glede na to, kakšni so, katere mu narodu ali rasi pripadajo. Pavel Bernik je to dosledno živel in to je učna ura za vse nas.

Pogovarjal se je Marjan Lamovšek.

10 let Glasbene šole Rakovnik

Bilo je 2. novembra 1998. V kroniki glasbene šole Rakovnik beremo: »Danes se začanja prvo glasbeno šolsko leto. Stekel je pouk nauka o glasbi, profesorji za inštrumente pa bodo ta teden uredili urnike.«

Foto: arhiv GS Rakovnik

Meseca novembra torej mineva deset let, odkar se je na Rakovniku začelo nekaj novega. Tedaj z velikim navdušenjem, pa tudi z nekim nejasnim pogledom v prihodnost. Minevala so leta trdega dela, prizadevanja za urejanje prostorov, za izdelavo programa, za priznanje s strani države ... Danes hvaležno gledamo na teh deset let – in še z večjim upanjem gledamo naprej.

Tudi zato na Rakovniku ob 10-letnici pripravljamo več prireditev, da bi zaznamovali ta okrogli jubilej naše glasbene šole. V ponedeljek 3. novembra je bila osrednja prireditev oz. slavnostna akademija. Slavnostni govornik je bil predstojnik slovenskih salezijancev akademik dr. Alojzij Slavko Snoj, program pa so s pestrim glasbenim repertoarjem oblikovali učitelji naše glasbene šole.

V torek 11. novembra ob 17. uri bo v cerkvi Marije Pomočnice

slavnostni koncert učencev naše glasbene šole.

Osrednje slavje pa bo v nedeljo 23. novembra popoldne ob 15. uri. Največja zahvala gre namreč Gospodu – zato slavnostna sveta maša. Na to nedeljo bomo obhajali tudi obletnico prihoda salezijancev na Rakovnik (107 let), mašo pa bodo z igranjem sooblikovali učenci in učitelji naše glasbene šole, prepeval pa bo komorni mešani pevski zbor srednje glasbene in baletne šole v Ljubljani.

Prepričan sem, da bomo tudi v naslednjih letih in desetletjih prebirali v kroniki življenja na Rakovniku podobne zapise, kot jih zasledimo že pred sto leti v Salezijanskih poročilih (tedaj je imel Vestnik še takšno ime): »Ko zaropocše boben in se oglase godala, so se iz množice dvignili mogočni živjoklici ... Kdo ne bo občudoval 66 mladeničev, ki izvajajo mojstrsko, da umetniško prav težke komade? Skozi celo mesto je godba svirala po dovoljenju visoke deželne vlade. Igrala je med procesijo in nato napravila koncert po končani tom-boli.« (Salez. poročila 6/1911).

Poleg tega pa v nekdanjem župnišču hitimo s pripravami za začetek prenove prostorov za glasbeno šolo. Z možmi iz župnije in z našimi sobrati in bogoslovci čistimo in praznimo nekdanje župnišče (tudi zato, da prihranimo kak evro). Opravili smo že veliko delo, kar nekaj nas ga še čaka. V naslednjih tednih pa bo gradbeno podjetje že lahko začelo z deli po načrtih, ki so že pripravljeni.

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. septembra do 23. oktobra 2008 darovali:

Ahčinovi, Auer M., Avbar A., Bartol J., Berčan M., Beričič P., Blažič F.O., Božič C., Cankar F., Cankar M., Cigoj M., Černič T., Čuk M., Dernulc A., Dolenc A., Dolinšek F., Ferjančič F., Fučka A., Gaber J., Glavič M., Glavič P., Grbec M.S., Grčar T., Gruden C., Gutnik A., Hlača S., Hladnik C., Hočevar A., Hočevar J., Hočevar M., Hudobivnik N., Huth D., Janežič A., Javorškovi, Jerman M., Jesih T., Jurca M., Kandare M., Kapus A., Kogovšek M., Kordan A., Kotar M., Kovačič J., Krajnc J., Kralj S., Kranjc M.B., Kumrovi, Kunšek T., Levstek M., Mami d.o.o., Miheličič M., Miklič M., Moškon M., Napast S.F., Novak T.N., Oman Š., Pajer H., Pekolj Š., Pestotnik S., Petelinovi, Peterca A., Pfeifer A., Pinterič M., Podobnik C.K., Potočnikovi, Povšek V., Rebolj N., Reich M., Rot M., Rovšek F., Savšek T., Skrinjar M., Slapnikovi, Smrekar S., Svetičič H., Šavs N., Škrablovi, Tekavec S., Vozel N., Vrtačnik J., Zaletelj V., Zaleznik T., Zuccon F., Zupančič A., Žagar M., Žmuc M.M., Žnidaršičevi, Žvegljič M., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 8
1000 Ljubljana
SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06**

Pri nakazilih na račun navedite oznako **RAK** ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

Tudi zato, da bi Gospod blagoslavljal naše delo in da bi bilo naše prizadevanje za prenovo prostorov za glasbeno šolo in sploh naše delo na področju glasbene vzgoje v večjo Božjo čast in v vsestransko korist otrok in mladih, se vam iskreno priporočamo v molitev – obenem pa se v svojem imenu ter v imenu vseh mladih in učiteljev zahvaljujemo za vse, kar storite za nas.

Janez POTOČNIK
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

priporoča JOŽE ZADRAVEC

Živeti z dobro knjigo!

»Ni nobenega drugega popolnejšega pristopa k resničnosti, kakor je imenovanje sveta z materinščino. Zato pravim: ni dovolj, da imamo svojo državo, ni dovolj, da smo z njo v Evropi, ni dovolj, da sprejemamo zakone, resolucije o zaščiti jezika in še najmanj je dovolj, da prirejamo simpozije o jeziku, če hkrati pozabljamo bistveno: da nam bo vse to v prid le, če bo vsemu temu stala ob strani naša zavest in njena posestrima ljubezen. Zato pa je potrebno na vsakem koraku, pri vsakem dejanju in vsak dan od tod do večnosti nežiti, lišpati, pregibati, sklanjati slovensko besedo in se sklanjati nad njo, da raste, roža mogota, da se vzpenja kvišku, k vrhu, v zenit, v zarje Vidove. A najpoprej ji sproti, dan na dan, po vesti in zasluženju priznavajmo veljavo, vračajmo ji kjerkoli izgubljeni čar in zanos.«

Tone Pavček, Čas duše, čas telesa, Slovenska matica, 2008

Litanije brez konca

Papež Pavel VI., prev. Vanja R. Kiswarday, MOHORJEVA družba, Celje

Srčna in močna ljubezen do Božje matere Marije ter popolno zaupanje v njeno priprošnjo. Zanj je ona »najčistejša, najnežnejša, najidealnejša in najbolj resnična žena, kar jih je zemlja rodila«. Molitve, zbrane v tej knjižici, so sadovi globoke vere, so »spevi, ki odpirajo neskončna obzorja luči tudi v nepredvidljivih skrivnostih delovanja Boga, so odmev skrivnostnih zborov, ki prepevajo skozi veke v prazničnem občudovanju Božje Matere, vsem nam darovane za mater«.

Kateheze o apostolih / »Ostanite v moji ljubezni«

Benedikt XVI., prev. Anton Štrukelj, MOHORJEVA družba, Celje

»Ostanite v moji ljubezni« je podnaslov, ki vsebuje rdečo ali povezovalno nit vseh katehez (33). Kateheze zajemajo tudi sodelavce apostolov. Ob Barnabu, Silu in Apolu pravi papež: »Tudi med svetniki so spori, nesloga in nesoglasja. To se mi zdi zelo tolažilno, ker vidimo, da svetniki niso 'padli z neba'. Svetniki so ljudje kakor mi, s težavami, ki morejo biti tudi zapletene. Svetost ne obstaja v tem, da nismo nikoli storili napake ali greha. Svetost raste v sposobnosti za spreobrnjenje, za kesanje, za pripravljenost začeti vedno na novo in predvsem v sposobnosti za spravo in odpuščanje.«

Pesem o Bernardki

Franz Werfel, prev. Karel Mauser, MOHORJEVA družba, Celje

»Če se bom rešil iz tega obupnega položaja in dosegel rešilno ameriško obalo, tedaj bom zapel, preden se lotim česar koli drugega, pesem o Bernardki, in sicer tako, kakor bom najbolje znal,« se je zaobljubil begunc pred nacističnim preganjanjem Judov, ki se je na svoji odisejadi za nekaj časa zaustavil v Lurdu, kjer je spoznal čudovito zgodbo o deklici Bernardki Soubirous in nenavadnih ozdravljenjih. V ta čas spada tudi njegova zgodba. »Vse, kar sestavlja vsebino te knjige, se je v resnici zgodilo,« zatrjuje pisec. »Dovolil sem si zapeti pesem o Bernardki, čeprav nisem katoličan, sem Žid. Pogum za to dejanje sem prejel v neki davni zaobljubi. Že v tistih dneh, ko sem spisal svoje prve verze, sem prisegel sam pri sebi, da bom z vsem svojim pisanjem poveličeval Božjo skrivnost in človeško svetost, ne glede na čas, ki poln zasmeha, besa in brezbriznosti obrača hrbet tem poslednjim vrednotam v življenju.«

V založbi Celjske Mohorjeve je izšla tudi drobna knjižica **Sv. Bernardka Soubirous / Iz moje beležnice**. V predgovoru »Drobtinice z Gospodove mize« k slovenski izdaji je koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak poudaril, da gre za kratke in krhke zapise, ki so »kakor drobtinice, in so drobtinice, ker so hkrati silne kakor zrna, ki kličejo v spomin cele klase in snope in kozolce in širna polja Gospodarja žetve«.

Lurd od A do Ž

Založba NOVI SVET
in MOHORJEVA družba, Celje

Knjigo bi lahko imenovali tudi leksikon vsega, kar se je od začetka do danes dogajalo v Lurdu; ob 150. obletnici Marijinih prikazovanj je to strnjena monografija Božjih posegov v človeštvo.

Pri Novem svetu je izšel tudi prevod (Ana-Marija Toman) francoskega izvirnika **Bernardka Lurška** (Francois Vayne) – petnajst molitvenih enot, ki izhodiščno vsebujejo pomenljive izseke iz Bernardkinih izkušenj in razmišljanj.

Bilo je takole / Romanje za lepoto

Tinca Stegovec, Življenjepiš, MOHORJEVA družba, Celje

Življenjska zgodba slikarke Tince na skoraj petsto straneh, ki ima izhodišče v duhovnem vezilu: »Biti na pravem mestu kot drevo v gozdu.« Zgovoren je njen sklic na psalmistove besede: »Trdo si me vzgajal, smrti pa me nisi izročil.« Hvaležna je bila za to misel (posebno še »izjemni privilegij ustvarjalnosti in za prijateljstvo nekaterih velikih ljudi«), čutila jo je kot božjo milost. »Postati slikar, to je tako kot stopiti v kloster,« razume Tincin čas izobraževanja avtorica spremne besede Alenka Puhar. V tem vidi posebno »nesvobodo«, ki ji je Stegovčeva plačevala visok davek. Njeno »romanje za lepoto« je nastalo tudi zato, ker se »s čopiči, iglami in rezili ne sme več izražati«, ker ji organizem ne prenese več »ne barv ne topil, nobene kemikalije in razredčila, nobene snovi, potrebne za nastanek grafike, ki v njenem telesu izzove alarm«. Ob koncu svoje življenjske poti Tinca ugotavlja, da je človekova sreča »biti na pravem mestu kot drevo v gozdu.«

Spomini preživele

Doris Lessing, prev. Jože Stabej,
MOHORJEVA družba, Celje

Nobelova nagrajena (za književnost, 2007) piše romane, kratko prozo, drame, eseje in poezijo – s poslušom za osebne in splošne, družbene tegobe sodobnosti in s preroško opozorilno besedo o prihodnosti, kakršna bi utegnila biti. Poslovenjena zgodba »Spomini preživele« poudarja vrednoto zvestobe, ljubezni in odgovornosti. V eni izmed številnih ocen je tudi tale zapis: »Briljantna je, zapeljiva in zvesta svoji domišljiji, tako da se nam zdi vsaka stopnica v vse globlje barbarstvo neizbežna in nujna. Od resničnega pomanjkanja hrane in tolpa odraščajočih mladih ljudi, preko skrajnosti nekaj preostalih 'jamarjev', nas roman pelje naprej tako dokončno prepričljivo, da se nam navsezadnje zdi šokantno – ko stopimo iz hiše po svojih za zdaj še vsakdanjih poteh –, da promet še teče, sicer počasi, in da avtobusi le malo zamujajo.«

Henri Bergson, intuicija in misel

Andrej Capuder, MOHORJEVA družba,
Celje, zbirka Religiozna misel

Obsežen Capudrov Predgovor in še obsežnejša spremna beseda filozofa in teologa Antona Stresa odstirata čas in prostor, v katerem je delovala filozofska misel velikega francoskega misleca Bergsona, ki je bil tudi izhodišče za razmišljanja paleontologa, jezuita Pierra Teilharda de Chardina. Ta knjiga v celoviti in osebno dojeti podobi »... naj bi razbistrila nekatera temeljna vprašanja o človekovi biti, o njegovi poklicanosti za velike izbire in dejanja. Nam Slovencem, ki se po dobrem desetletju

državne samostojnosti na ta 'poklic' šele navajamo, naj bi bila še posebej dobrodošla. V tej želji jo je avtor zasnoval, s tem upanjem jo pošilja med rojake.«

Začudene oči otroštva

France Pibernik, risbe Andrej Pibernik,
MOHORJEVA družba, Celje

Doslej je Pibernik pisal o drugih, sedaj piše o sebi – v svojih otroških letih, »nečistem času« druge svetovne vojne, v katerem je odraščal. V petnajstih pripovednih sklopkih je kot na dlani njegova slikovita življenjska zgodba; tudi spremno besedo si je zapisal sam, da bi bili čim celovitejši prav njegovi osebni razgledi na kraje njegove rosne mladosti. Pibernik je v svojih zapisih vselej stvarjen, zanesljivo natančen, v tej svoji pričevanjski zgodbi pa zna biti tudi liričen in domoljubno srčen: »Kolikokrat sem v svoji nespameti tožil nad okoliščino, da mi ni bil izbran kak drug kraj s kakšno znano imenitnostjo, ki bi že sama zase povedala vse o moji rojstni vasi. Pa sem potem, ko sem se vrnil iz tujega sveta na tiste odmaknjene in zapuščene močvirne zaplate Za jelšami, v Kotu in v Rogovili, pa pod Strmico in na Debelem hribu sprevidel, da dragocenejšje dežele, kot je ta, zame ni in ne more biti, da ni lepšega kraja, kot je ta odmaknjena vas, kjer je v malem skrito vse, kar premore ta svet. Le oči in srce je treba imeti, da vse vidiš in da vse občutiš.«

Vsakdanja spominjanja

Vinko Moederndorfer, Zgodbe
1993–2007, MOHORJEVA družba, Celje

Razveseljivo za bralca je že odkritje, da gre za izvirno slovensko besedilo, torej za sveže pripovedi, ki jih zarisuje naš človek (ugleden novelist, poet, dramatik ter gledališki teoretik, radijski, televizijski in filmski scenarist), zrasle so na naših tleh, v naših razmerah, med našimi ljudmi in v našem času. Vsestranski ustvarjalec (ljubi sta mu tudi slikarstvo in glasba) ob osrednji osebnosti, svojem dedku (prestajal je vojne ujme, martirij zloglasnega Golega otoka z vsemi posledicami razčlovečenega človeka), avtobiografsko izrisuje tudi

samopodobo (kot zrcalno antipodno sliko sebe samega). Tudi poslednje reči človekovega bivanja so vtakane v pripovedno nit, ki se razteza na šestnajstih dogajalnih enotah. V bralčevo zavest stopajo mali ljudje, neopazni, celo prezrti, vsakdanji dril tako imenovane molčeče množice – potrpežljive in delovne.

Kroži, kroži galeb ...

Zora Tavčar, MOHORJEVA družba,
Celje

Ko se življenjski korak upočasni, takrat človek rad spusti galebe svojih misli na znane pokrajine, ki so se naselile v njegov spomin. Radoživi »galebi« Tavčarjeve preletavajo dolino Zasavja v soncu, zamejsko Primorsko med kraško gmajno in tržaškimi bloki, medvojni Dunaj in povojni Zagreb, Milano in Rim. »In zaokrožili so z odkrivateljsko slastjo, predvsem pa s srčnim prisluškovanjem posameznim življenjskim trenutkom, v liričnem opoju nad čudežem bivanja,« je zapisano na zavihku Zorine obsežne knjige. Pogled v razveseljivo odkrivanje njenih pokrajin, na njeno srčno stran, v lepoto jezika in ljubezen do vsega, kar biva, naj ponazori vsaj kratek odlomek. »Prvo rojstvo me je skorajda doletelo na lojtrskem vozu, s katerim se je moja še otroška mama peljala iz selških hribov v mesto nakupit plenice, saj sta manjkala še dobra dva meseca do poroda. Vendar sem brez plenice in brez inkubatorja ostala živa. Drugič me je prvošolko vzel vrtinec Save in me potegnil na čudovito zelenomdro dno. Ah, izginjati v sinji bleščavi v nič, poln sladke groze, reči zadnjič: to je konec! A za mano je skočil Fovnov Lence, in čez nekaj časa sem se pač – rada ali nerada – znova rodila v štajerski dan. Najlepše in najbolj zavestno pa je bilo moje tretje rojstvo. Bilo je mesec dni po diagnozi 'rak', ko so mi sporočili, da je bil prvotni izvid napačen. Verjemite, biti rojen pri tridesetih, potem ko si v duhu že umrl vsem radostim in tegobam sveta, to je šele pravo rojstvo. In to je hkrati tudi rojstvo nenasitne sle po življenju. Pa tudi rojstvo tihe, skromne hvaležnosti, da si še. Kakorkoli, toda dihaš, gledaš, čutiš, si! Hvala ti, življenje, da si me znova sprejelo!«

NAŠI RAJNI †

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Bico Marija, Melinci
Gliha Marija, Veliki Gaber
Jerič Terezija, Melinci
Košak Marica, Kostanjevica na Krki
Rošer Peter, Dobrna
Skebe Jožefa, Ljubljana
Sušec Ana, Apače
Vidic Anton, Zgornja Besnica

MARICA KOŠAK

1906–2008

Na pokopališču v Kostanjevici na Krki smo se 9. oktobra 2008 poslovili od rajne Marice Košak (r. Majcen), sestre Andreja Majcna, velikega misijonarja na Kitajskem in v Vietnamu. Dočakala je visoko in častitljivo starost, saj je dopolnila sto dve leti in osem mesecev življenja. V domu starejših občanov v Šmihelu (Novo mesto), kjer je prebila nekaj zadnjih let, je 6. oktobra zjutraj mirno zaspala v Gospodu.

Rajna Marica je zagledala luč v Mariboru (18. 2. 1906), kjer pa je živela le dobro leto, potem so se začele številne selitve: Kozje, Krško, Studenec, Sevnica, Črnomelj, Brežice in končno Novo mesto. Vedno in povsod je bila tiha in skromna, predvsem pa delavna, s srcem za ljudi, ki so potrebovali njeno pomoč; ne dobre besede in ne potrebne pomoči ni nikdar nikomur odklonila.

Njena posebna pozornost in ljubezen pa je veljala bratu Slavku – Andreju, še zlasti po letu 1935, ko je kot misijonar odpotoval na Kitajsko. Po smrti matere Marije leta 1961 je bil dom Marice tudi Andrejev dom. V letih 1979 do 1999, ki jih je prebil v domovini po izgonu iz misijonskih dežel, je prav ona organizirala v Brežicah veliko ljudi, ki so po g. Andreju podpirali uboge Vietnamce; bili so namreč sila revni in jim je misijonar Andrej pomagal z darovi, ki jih je zbiral pri dobrih ljudeh.

Vendar tudi dolga leta minejo. Pride smrt in čas žetve tega, kar smo v življenju sejali. Ljudje smo ustvarjeni po Božji podobi, to je temeljno sporočilo prvih strani Svetega pisma. Bog, ki je neskončna dobrota, je v dušo gospe Marice vtisnil prav to svojo podobnost. Povsod in do vseh je izžarevala dobroto. Zato smo prepričani, da je Bog z veseljem ob smrti v njeni duši prepoznal svojo podobo in jo je povedel v občestvo poveljanih v nebeškem kraljestvu.

Njeno življenje nas spodbuja, da bi skrbno ohranjali poteze Božje podobe na svojem življenju, predvsem z dobroto, z zvestobo Kristusu in njegovemu evangeliju, s prizadevanjem za duhovne poklice in v skrbi za kakor koli potrebne naše duhovne ali gnotne pomoči.

Salezijanci ji posebej izrekamo iskreno zahvalo za vse, kar je storila dobrega za misijone in za salezijance v naši domovini. Obljublamo ji hvaležen molitveni spomin in upamo, da jo bomo tudi priporočali priprošnji njenemu svetniškemu bratu Andreju, za katerega bo, tako smo prepričani, kmalu stekel škofijski postopek za razglasitev za blaženega.

Gospod, daj ji večni pokoj in večna luč naj ji sveti. Naj počiva v miru!

T. C.

PISMA BRALCEV

Že kar nekaj časa je minilo, odkar sem dobila vašo zgibanko o glasbeni šoli. Danes vam pošiljam skromen dar. Sem upokojenka, pa ne morem dati veliko. Želim vam, da bi učenci glasbene šole lepo napredovali in da bi s pomočjo glasbe lepše živeli. Vse vas lepo pozdravljam in želim veliko optimizma pri delu z mladimi. V molitev vam priporočam mojega malega vnuka. *Danica*

Pošiljam vam ta dar, tokrat za mašno zvezo. Zraven pa vam pošiljam srčno zahvalo za sliko s

podobo dogodka v Emavsu. Že od nekdaj mi je bil dogodek v Emavsu posebej pri srcu, a ga nisem še videla na kaki sliki; to pa se mi je letos zgodilo, saj ste mi jo vi poslali. Tega sem bila izredno vesela, dala sem jo na omarico, vidno, in se je še nisem naveličala gledati, zelo ste mi ustregli. Zdaj lahko vidite, s kako majhno rečjo se osreči človeka. Vsak večer prosim za blagoslov in Božjo pomoč pri vašem delu, pa tudi vi se mene spominjajte ob sobotah pri jutranji maši, ko molite za člane mašne zveze. Ostanimo tako povezani. *Fani*

Hvala za vaše čestitke in lepe želje. Tudi jaz vam želim veliko Božjega blagoslova, svetosti in zdravja. Za vašo prizadevnost in rast vzgojne verske kulture, ki jo gojite v vaših centrih, iz katerih rastejo usposobljeni duhovniški in redovniški poklici. Posebno danes je velika milosti, radost in veselje za tiste mlade, ki se lahko zatekajo k vam. To so neizbrisni spomini. Občudujem vašo prizadevnost za vaš dom in za vašo Božjo hišo. Želim vam še veliko uspehov, želim pa prilagam še en mali dar – za mašno zvezo in za srečno operacijo. *Tončka*

Iskren pozdrav. Želim vam vsem obilo Božjega blagoslova in Marijine pomoči – zlasti pri vzgoji mladine in pri verskem tisku, ki je v današnjih časih kot odveč. Televizija, šport, tudi nočne zabave posebno v soboto zvečer, ko se potem vračajo v nedeljo zjutraj domov in nimajo časa iti k sv. maši. Hvala Bogu, da imamo ta naš ljubi radio Ognjišče, ki je za nas ostarele in bolne velika Božjo pomoč. Bog naj bo bogat plačnik našim radijem. Prosite tudi vašega očeta don Boska za našo župnijo, posebno še za mladino, da bi se še odločali za duhovniške in redovniške poklice, da ne bodo naše cerkve – tabernakliji prazni, da ne bodo naše župnije propadle. Naš župnik že precej peša. *Marija*

Molitveni priročnik za bogoljubno življenje

Sv. Frančišek Saleški (1567–1622), škof in cerkveni učitelj, je sprožil v Katoliški cerkvi proces prenosa svetosti iz samostanov v svet. Vsak kristjan je poklican k svetosti, čeprav vsak na svoj način, ne le duhovniki in redovniki. Da bi mnogim dušam v svetu pri tem pomagal, je napisal priročnik za bogoljubno življenje in ga imenoval Filoteja. Prva izdaja je izšla leta 1608, torej pred 400 leti. Od takrat je izšlo že več kot 1300 izdaj v raznih jezikih, precej tudi v slovenščini.

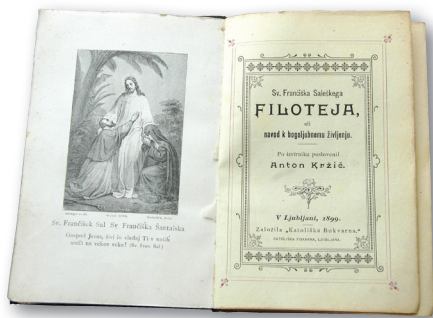
Za vso Cerkev je to bilo izjemnega pomena, saj je šele drugi vatikanski cerkveni zbor dejansko dosledno načrtno vseh kristjanov, ki je svetost. Posebej pomembno pa je za vso salezijansko družino. Janez Bosko se je že kot semeniščnik seznanil s Filotejo; v Konviktu se je kot mlad duhovnik še bolj poglobil v duhovnost sv. Frančiška Saleškega. V tem je spoznal svojo duhovno usmerjenost. Še preden je geslo »Daj mi duše, drugo vzemi« prišlo v salezijanski grb (že od začetka je ta napis visel v njegovi sobi v Valdoccu, uradno pa je prišel v salezijanski grb leta 1884), je don Bosko živel to duhovnost in jo skušal razširiti med fante in ljudi v svetu.

Tako je že leta 1847 spisal priročnik za fante v svetu, imenovan Preskrbljeni mladenič (že leta

1884 je izšla stota izdaja, v skupni nakladi 6 milijonov izvodov v italijanščini; v slovenščini je izšel leta 1910), s katerim mlade v svetu, vsakršne, ne samo pobožne in dobre, želi naučiti, kako živeti v svetu, pa vendar živeti zgledno krščansko življenje in biti veseli.

Druga velika skrb njegovega prizadevanja so bili preprosti ljudje v svetu. Tudi tem je skušal pomagati do bogoljubnega življenja; zato je zanje veliko pisal svoje knjižice z duhovno vsebino. Mnoge, moše in žene, je pritegnil v nastajanje svoje družbe. Razne okoliščine so mu narekovele, da je ustanovil združenja, ki bi ljudem v svetu pomagala živeti svetost krščanskega življenja. Tako je leta 1869 nastala Bratovščina Marije Pomočnice, ki je danes Združenje Marije Pomočnice (ZMP) kot ena izmed vej salezijanske družine. Leta 1876 je ustanovil vejo salezijancev sotrudnikov, ki naj bi živeli isto salezijansko življenje v svetu, kot ga živimo salezijanci v zavodih. Kako je tudi don Bosko prehitel drugi vatikanski cerkveni zbor in gledal daleč naprej.

Dragi člani ZMP, salezijanci sotrudniki in druge laiške veje salezijanske družine, vsi smo dediči duhovnosti sv. Frančiška Saleškega in sv. Janeza Boska. Prav zaradi posnemanja sv. Frančiška Saleškega je don Bosko hotel, da se imenujemo salezijanci. Vi, ki živite v svetu in ste pomešani med ljudi v svojem vsakdanjem življenju, ste tam na poseben način kot luč, sol in kvas, k čemur Kristus zavezuje

Izdaja Filoteje iz leta 1899

vse kristjane. Vi ste si to pričevanje vzeli posebej k srcu in iz tega naredili nekakšno svojo poklicno dolžnost.

Naj nam bo štiristota obletnica Filoteje spodbuda, da knjigo vzamemo (ponovno) v roke in se poglobimo v to čudovito evangeljsko duhovnost. Svet namreč potrebuje danes bolj kot kdaj koli prej prav to: ljudi, ki bodo posvetili vsakdanje življenje tam, kjer živijo.

Tone Ciglar, voditelj ZMP

Rešitev križanke SV 5/2008

	BISTVA M. N.	GOVILA SOPIL SALICE PODOLJE	ZDROVJE STOLICA STOLICA VILA SV.	POKROVA STOLICA STOLICA VILA SV.	KRALJEVI ELEMENT STOLICA	GARA MORVA PRIVLA	PREBIVALCI NOLICA DOP	ZEMELJE SOPIL MOTIVIRAN GONELI	BILNARJE GOLICE PRAVE
SLEDI GOLICE	GLAVNO MESTO	BILNARJE PRIVLA	MESTO PRIVLA	MESTO PRIVLA	MESTO PRIVLA	MESTO PRIVLA	MESTO PRIVLA	MESTO PRIVLA	MESTO PRIVLA
S A R A	A B O N M A	N R	J A M A R I E	O H A	S A M O	S A M O	S A M O	S A M O	S A M O
S E N T R U P E R	P R I V A L S T	K E I N O	K E A M O R R A	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T
P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T	P R I V A L S T

Geslo tokratne križanke pošljite do 25. oktobra 2008

- na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.
- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
 - 2. nagrada:** knjiga J. Zadravca, Pod tvojim varstvom (ob 50-letnici župnije Rakovnik).
 - 3. nagrada:** knjiga T. Bosca, Svetle zvezde salezijanske družine (Salve).
 - 4. nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport ima dušo (Salve).
 - 5. nagrada:** knjiga Življenjepisa Dominika Savia in Lavre Vicunje (Salve).

				SESTAVILA M. N. K.	OBČUTEK POTREBE PO JEDI	KDOR IŠČE, POVZROČA AFERE	KONJ MANJŠE RASTI	SALEZI- JANSKI VESTNIK	SREDNJEV. NAZIV ZA KRALJA V Z EVROPI	GRŠKA ALKOHOLNA PIJAČA	STARO MESTO V SREDNJI ANGLIJI	KRAJ V SRBIJI, OB SAVI
				SLOVENSKI POLITIK SAŠO				OTOČJE V FILIPINIH VAS NA TOLMINSKEM				
				KRATKA, DUHOVITA MISEL, IZREK								
				GEOLOŠKI NOVI VEK SODOMA IN ...								
											KEM. EL. KALCIJ ORGANIZAC. ZA STANDARDIZAC.	
SALEZI- JANSKI VESTNIK	SLAVA, ANGELSKA HIMNA	RAGLJA, ROPOTAČA	OTILIJA (KRAJŠE) UMET. DRSALKA MIDORI				MESTO OB JEZERU ERIE ZRAK (LAT.)				ZELENIČA V PUŠČAVI	
KREMŽENJE OBRAZA, SPAKOVANJE							AM. NAFTNO PODJETJE DEL ELEKTRO- MOTORJA					
IGRA NA SREČO					TESNOB- NOST IZRAEL. KRALJ (BAALOV KULT)							
STVAR NA KATERO SE OPIRAMO					KONEC POLOTOKA ORIS, OČRT			POVRŠINA, VIŠINA, RAVEN GLADINE	EVA ZUPANC ENOVALENTNI RADIKAL			
GRŠKA ČRKA			FIN. PISATELJ JUHANI SMUČ. CENTER NA ŠVEDSKEM			BREŠANOVA DRAMA SKANDINAV. MOŠKO IME						
UMETNIŠKO IME IDE KRAVANJA (.... RINA)				MINERAL ZA UMET. GNOJILO KEM. EL. ERBUJ						NINA OSENAR	ANTON GORJUP	
JEREBIKOV LES												
JAVOR (LAT.)					ZDRAVNIK ZA SEROLOGJO							

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: **Vera POMPE**, Mucherjeva 1, 1131 Ljubljana.
- 2. nagrada:** knjiga J. Zadravca, Pod tvojim varstvom (ob 50-letnici župnije Rakovnik): **Franc ŠEŠKO**, N.H.M 21, 8290 Sevnica.
- 3. nagrada:** knjiga T. Bosca, Svetle zvezde salezijanske družine (Salve): **Ester SRDAREV**, Brodarjev trg 13, 1120 Ljubljana.
- 4. nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport ima dušo (Salve): **Adolf FRANETIČ**, Dolenja vas 16, 6224 Senožeče.
- 5. nagrada:** knjiga Življenjepisa Dominika Savia in Lavre Vicunje (Salve): **Jan RAMOVŠ**, Draga 17, 8232 Šentrupert.

Rešitev nagradne križanke v 5. številki SV 2008 se glasi: ŠENTRUPERT

NA ODDIH V VERŽEJ

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

Foto: J. Žnidaršič

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.marianum.si

Obvestila

Mladinski ceh vabi na

Cehov gala ples

četrtek, 18. december 2008
od 21.00 do 01.00

V veliki dvorani Antonovega doma na Viču (Tržaška 85)
za srednješolce, študente, mlade in malo manj mlade

več informacij: 031 31 30 31, www.mladinski-ceh.si / post

Ostali plesi: Cehov pustni ples - 23. 2. 2009, Cehov pomladni ples - 23. 4. 2009

BLED – ZBOR SMG

14.–15. november (petek–sobota)

Zbor salezijanskega mladinskega gibanja – srečanje predstavnikov salezijanskih mladinskih centrov in drugih ustanov, ki delujejo pod »marelo« salezijanske duhovnosti.

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

BLED – DUHOVNE VAJE ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

5.–7. december (petek – nedelja).

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

BLED – SILVESTROVANJE ZA MLADE

29. (31.) december – 1. januar (ponedeljek/četrtek – petek)

Možnost dveh oblik udeležbe na duhovnih vajah in silvestrovanju: celoten štiridnevni program ali enodnevni.

S seboj prineseš: Sveto pismo, pisalo in zvezek, inštrument, ki ga igraš, copate, rjuhe ali spalno vrečo, brisače in stvari za osebno higieno.

Informacije in prijave: s. Majda Pangeršič

KOSTANJEVICA NA KRKI – SILVESTROVANJE

30. december – 1. januar: »Moje priče« Duhovne vaje in silvestrovanje. Namenjeno mladim od 17 let naprej. V Leničevem domu (Sajevce).

Informacije in prijave: s. Metka Kastelic

NOVO MESTO – GOSPODINJSKI TEČAJ

7.–9. november. Vabljeni mladi, še posebej v pripravi na zakon. Pridobili boste osnovne in nove izkušnje kuhanja in šivanja, razmišljali bomo tudi o skupnosti.

Informacije in prijave: s. Metka Kastelic

NOVO MESTO – PRIPRAVA NA BOŽIČ

12.–14. december: »Betlehem – hiša kruha« Priprava na božič. Vabljeni dekleta, žene in mame, da se pripravite na praznik božiča. Duhovna nit o življenju kot daru, ki se spremeni v darovanjsko ljubezen. V kuharski delavnici pripravljamo božične jedi in pogrinjke za praznični večer.

Informacije in prijave: s. Metka Kastelic

RAKOVNIK – PROJEKT ANGOLA

16. november: Drugo pripravljano srečanje za Projekt Angola 2009. V.I.D.E.S. Slovenija pripravlja celodnevno srečanje za prostovoljce.

Informacije: s. Metka Kastelic

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.71.342 | 041/856.452 | jure.babnik@salve.si

s. Marija IMPERL | Rakovniška 21 | 1000 Ljubljana | 01/42.88.376 | imperl.marija@gmail.com

s. Metka KASTELIC | Smrečnikova ulica 60 | 8000 Novo mesto | 031 736.214 | smetka@volja.net | www.hmp.si

Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.73.039 | 051/337.556 | marko.kosnik@salve.si

Janez KRNC | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej | 041 357.640 | janez.krnc@salve.si

s. Majda PANGERŠIČ | Partizanska 6 | 4260 Bled | 04/57.41.085 | 041/233.432 | pmajda@volja.net | www.hmp.si

Peter PUČNIK | Želimplje 46 | 1291 Škofljica | 01/47.02.123 | 040/530.315 | peter.pucnik@zelimplje.si

Petra PUCELJ | Mladinski ceh | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.77.140 | 031/512.929 | ceh@mladinski-ceh.si

Ivan TURK | Trstenik 23 | 4204 Golnik | 04/27.79.715 | 031/358.018 | ivan.turk@salve.si

RAKOVNIK – LETNO SREČANJE ČLANOV SALEZIJSKE DRUŽINE

23. novembra, z začetkom ob 10. uri. Sklep s sveto mašo ob 15. uri.

VERŽEJ – SLOVENSKA RAZSTAVA JASLIC

5. december – 7. januar 2009

Informacije in prijave za skupine: Janez Krnc

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

7.–9. november: za fante in dekleta 4. do 7. razreda

21.–23. november: za fante in dekleta 8. in 9. razreda

28.–30. november: za ministrante / fante

5.–7. december: za fante in dekleta 8. in 9. razreda

12.–14. december: za srednješolce od 1. do 4. letnika

Duhovne vaje se začnejo prvi dan ob 17.30, zaključijo zadnji dan s kosilom okoli 13. ure. S seboj prinesite: spalno vrečo ali rjuhe, pribor za osebno higieno, copate, športno obleko ...

Informacije in prijave: Peter Pučnik

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

23. november (nedelja): 10-letnica GLASBENE ŠOLE RAKOVNIK

15.00 – Romarski shod ob obletnici prihoda salezijancev na Slovensko in ob 10-letnici Glasbene šole Rakovnik. Bogoslužje bo vodil predstojnik slovenskih salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj. Pri maši bo sodeloval orkester Glasbene šole Rakovnik (učenci in učitelji) ter pevski zbor srednje glasbene šole Ljubljana.

RAKOVNIK – POBOŽNOST ZADNJE NEDELJE

30. november. 1. adventna nedelja – začetek novega cerkvenega leta. Romarska sv. maša popoldne ob 15.00.

28. december. Nedelja svete družine – zadnja nedelja v letu 2008. Romarska sv. maša popoldne ob 15.00.

Vedno prilžnost za spoved. Vabljeni častilci Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska, člani salezijanske družine, mladi in drugi romarji.

www.donbosko.si

don Bosko - tudi danes
za mlade

Še 22 lun

November, mesec spomina na konec zemeljskega življenja in začetek večnega, zaznamovan s praznikom vseh svetih in s spominom vernih rajnih. Nekdaj smo velikokrat molili: "Nagle in neprevidene smrti. Reši nas, o Gospod!" Sv. Janez Bosko je svoje mlade spodbujal h krščanski čuječnosti, da bi bili pripravljene na ta prehod, naj pride kadar koli. Takrat je bila umrljivost med mladimi, za katere je delal, izredno visoka.

Med drugimi pobožnostmi, ki jih je v Oratoriju uvedel don Bosko, je bila tudi vaja za srečno smrt, ki so jo opravili vsakega zadnjega v mesecu. Zapisal je, da je to z duhovnimi vajami temeljna pobožna vaja. Vsak naj bi ob temeljitem premisleku opravil spoved, kot bi bila zadnja v življenju, obhajilo prejel kot popotnico, vse stvari pa tako uredil, kot bi moral tega dne umreti. Don Bosko je bil prepričan, da je tistemu, ki tako stvari uredi vsak mesec, »zveličanje zagotovljeno«.

Kar nekaj sanjskih videnj vsebuje napoved smrti med fanti v Oratoriju. Marca leta 1854 je fantom pripovedoval sanje, ki jih je imenoval Še 22 lun. Bilo je na dvorišču med sproščeno in veselo igro; to je podoba brezskrbnosti življenja. Toda: »Naenkrat sem zagledal enega izmed vas, ki se je z visokim cilindrom na glavi sprehajal med vami. To čudno pokrivalo je bilo prosojno, od znotraj osvetljeno, z znamenjem velike lune, na kateri je bila zapisana številka 22.« Fant, ki je nosil to pokrivalo, je bil mrtvaško bled. Pristopil je razlagalec sanj in sporočil don Bosku: »Poslušaj, ta fant ima časa le še 22 lun; preden bodo minile, bo umrl. Bodi pozoren nanj in ga pripravi.«

Ko je don Bosko omenil, da tega fanta pozna in je eden izmed njih, je vse zajel velik preplah. Don Bosko jih je skušal pomiriti z besedami: »To, kar morate storiti, je, da ste vedno pripravljene in da ne grešite, potem vam smrt ne bo zbujala strahu. Pazil bom na tistega fanta, ki ima na voljo 22 lun, to je 22 mesecev, in upam, da bo lepo umrl.«

Risba: Erna Puchtar

Ta napoved je mlade spodbudila k požitvi pobožnosti in h gorečnosti v prizadevanju za dobro. S skrbnostjo so šteli mesece, ki so minevali. Med fanti je bil neki Secondo Gurgo, star sedemnajst let, močan in trdnega zdravja. Don Bosko ga je posebej skrbno spremljal in pripravljaj, ne da bi fantu kaj omenil, da je on tisti, ki bo umrl.

Prišel je december, 22. luna, v Oratoriju pa ni bil nihče bolan. Kljub temu jim je don Bosko povedal, da bo eden izmed njih umrl še pred božičem. In že je napočil 24. december. Gurgo je nenadoma zbolel, v neznosnih bolečinah je prejel zakramente in še tega dne umrl. Zvečer je don Bosko fantom dejal: »To je prvi fant, ki je umrl v Oratoriju. Dobro je opravil svoje dolžnosti in upamo, da je v nebesih.«

Kdo naj sedaj, ko nam gre tako dobro, misli na konec. Zakaj ne bi bilo pred nami še veliko let in brezskrbnega življenja! Koliko lun nam je še namenjenih? Bodimo pozorni, da ne podležemo varljivim prevaram. Modrost nam govori, da je biti pripravljen najpomembnejše. Mesec november nam posebej zgovorno kliče: »Memento mori – Pomni, da boš umrl!« Vendar umri tako, da boš večno živel. To je končno vse. Samo to šteje na dolgi rok, v luči večnosti.

Priredil Tone Ciglar (po knjigi *Sanjska videnja*, Ljubljana 2006, str. 62–63).

DRUŠTVO MLADINSKI CEH

Rad bi se naučil kaj o delu s skupino, naredil spletno stran... Mislim, da bi mi koristila tudi retorika, a mi zmanjkujuje časa.

mladinska akademija

Rad bi se naučil kaj o igrah, kako jih izvajati, spotoma pa prebral še kakšno pametno literaturo!

pedagogika igre

KOVČKI

Oratorijski dan imamo, jaz pa brez pripomočkov za delavnice, projektorja in kamere, s katero bi lahko vse posnel!!!

mladinski ceh

Za oratorij bi radi pridobili sredstva od sponzorjev, pa nimamo tekočega računa in pravne osebe.

Kaj moramo vedno hoditi samo po Sloveniji? Zanima me, kako oratoriji potekajo po svetu?!

DON BOSCO YOUTH-NET

krajevne enote

CEHOVI PLESI

Rad bi šel na en dober ples... in obnovil tudi svoje plesno znanje...!

NEFIKS

Ker počnem toliko stvari, bi si rad to neke zabeležil in uporabil kasneje, v svoji karieri.

Društvo Mladinski ceh je mladinska organizacija, katere poslanstvo je mladim omogočiti priložnost za rast v odgovornega pripadnika različnih skupnosti po načelih krščanske etike in don Boskovi preventivni vzgojni metodi. Je organizacija, v katero mladi pridejo, v njej rastejo, gredo naprej in ostanejo (z njo) povezani. Glavna področja delovanja so neformalno izobraževanje, uporaba in pedagogika igre, povezovanje in informiranje mla-

dinskih voditeljev, izdajanje literature, izdelava in posojanje didaktičnih pripomočkov ter celostna podpora animatorjev. V okviru Mladinskega ceha deluje več kot 10 krajevnih enot (po celi Sloveniji), 6 interesnih skupin (Mladinska akademija, Nefiks, Pedagogika igre, Mednarodna skupina, Velika Evropska igra, Cehovi plesi) in več projektnih skupin (Kovčki, Literatura, študijski krožki, Mreža mladinskih skupin in druge).

Društvo mladinski ceh
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

01/42.77.140 | <http://www.mladinski-ceh.si> | ceh@mladinski-ceh.si

